

20 χρόνια
500
φύλλα
η φωνή του
επαναστατικού
μαρξισμού

ΒΙΑ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ ΚΑΤΑ ΜΕΛΩΝ
ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ **«δεν πληρώνω διόδια-
δεν πληρώνουμε την κρίση τους»** σελ. 15

- Μέτρα 2011-2015 -

Αναδιάρθρωση του χρέους
Αποδιάρθρωση της κοινωνίας

➡ Τα
νοσοκομεία
πρώτα
θύματα της
κρίσης,
ακολουθούν
τα σχολεία
και οι
κοινωνικές
υπηρεσίες

σελ. 15

Σ' αυτό
το φύλλο

Νίκη στον
εξεγερμένο λαό
της Κερατέας

σελ. 4-5

Αραβική
Επανάσταση

σελ. 6-7

Στη μνήμη
της Κομμούνας

σελ. 8-9

Φουκουσίμα
Πυρηνικός εφιάλτης

σελ. 11

ΟΛΑ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟ ΜΟΛΩΧ ΤΗΣ ΤΡΟΙΚΑΣ

Σωματεία για ανέργους;

Ηεπιθετικότητα των κεφαλαιοκρατών που οφείλεται στην τεράστια παγκόσμια κρίση τους, έχει ήδη δημιουργήσει τεράστιες κοινωνικές καταστροφές που τις διαστάσεις τους ακόμα δεν τις έχουμε ολότελα συνειδητοποιήσει.

Ταυτόχρονα έχουμε την απειλή του διεθνούς προλεταριάτου -με την αραβική επανάσταση στην πρώτη γραμμή - που αρνείται πλέον να ζει και να το κυβερνούν με τον παλιό τουλάχιστον τρόπο. Η μάχη διαγράφεται μπροστά μας ενώ ήδη έχει εξαρθρωθεί ο προηγούμενος τρόπος ύπαρξης του προλεταριάτου μέσα στην ιμπεριαλιστική εποχή των τελευταίων περιόδων της κείναινας και νεοφιλελεύθερης διαχείρισης.

Παρ' ότι φαίνεται ότι η αστική τάξη πάσχει από έλλειψη στρατηγικής και έχει χάσει κάθε σφρίγγος μέσα στην παρακμή της, ο κατακερματισμός της εργατικής τάξης είναι έντονος και δημιουργεί προϋποθέσεις ήττας για μας. Γι' αυτό είναι αναγκαίο όσο ποτέ να παλέψουμε για την ενότητα της τάξης, ο καπιταλισμός ποντάει στην διαίρεση της εργατιάς για την διατήρηση της εξουσίας του... Στις διαίρεσεις μεταξύ δημοσίων και ιδιωτικών, μεταξύ ειδικευμένων και ανειδίκευτων, υψηλόμισθων και χαμηλόμισθων κ.λ.π.

Η σοβαρότερη είναι η διαίρεση ανάμεσα στους μετανάστες και τους ντόπιους εργάτες· το πολυεθνικό προλεταριάτο είναι στην παρανομία παρότι είναι ένα σημαντικό κομμάτι της εργατικής τάξης αυτής της χώρας και υποφέρει πρώτο από την ανεργία και την φτώχεια.

Η πολεμική ιαχή μας είναι τάξη ενάντια σε τάξη, το ενιαίο μέτωπο της εργατικής τάξης είναι ο απαραίτητος όρος για κάθε αγώνα μας είτε επιθετικό είτε αμυντικό.

Αυτό το ενιαίο μέτωπο του προλεταριάτου όχι μόνο πρέπει να περιλαμβάνει κάθε κλάδο της εργατικής τάξης - έχοντας πετάξει απ' έξω τους ρεφορμιστές-γραφειοκράτες των κυβερνητικών συνδικαλιστών - αλλά είναι βασικό να περιλαμβάνει τους ανέργους μαζί με τους νυν εργαζόμενους σε μια ενότητα μάχης πέρα από χρώμα, φυλή ή φύλο.

Η οικονομική ύφεση έχει δημιουργήσει τρομερή ανεργία σε κάθε παραγωγικό κλάδο συν την έτσι και αλλιώς μεγάλη μόνιμη στρατιά ανέργων συν τους εξαθλιωμένους αλλοδαπούς προλεταριους όσο και τους δουλεύοντας μαύρα ντόπιους κατά πλειοψηφία και ξένους.

Αυτή η τεράστια μόνιμη ανεργία και η καταστολή (πάσης φύσεως ανεξάρτητα αν κραδαίνει γκλομπ, αβαστούρα ή κάμερα...) είναι οι βασικοί τρόποι πειθάρχησης της εργατικής τάξης μαζί φυσικά με όλα τα παλιά εργαλεία της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού που όμως βρίσκονται σε επιθανάτια κρίση.

Θα πρέπει να σημειώσουμε ότι υπάρχουν άνεργοι πολλών ταχυτή-

των· δεν εννοούμε μόνο τους υποαπασχολούμενους, τους ανασφάλιστους και μη καταγεγραμμένους κ.λ.π. σύμφωνα με το οποιοδήποτε εργασιακό καθεστώς λάστικο, αλλά και τις τεράστιες διαφορές εκπαιδευτικού επιπέδου, πτυχιούχοι, ανειδίκευτοι, ειδικευμένοι, κ.λ.π. ενώ μάζες μικροαστικών στρωμάτων προλεταριοποιούνται... Πραγματικά κάθε μικροαστική αυταπάτη συντρίβεται μέρα με την μέρα ενώ οι αποστερημένοι από τα πάντα, συγχρωτίζονται με πρώην ευνομημένα κοινωνικά στρώματα στον κοινό παρονομαστή της φτώχειας και της αεργίας. Το πάθος ενώνεται με την γνώση και με θέσεις κλειδιά μέσα στην παραγωγική διαδικασία για όσους έχουν δουλειά, αυτό κάνει εφικτή τόσο μια γενική πολιτική απεργία, όσο και την άμεση λειτουργία της παραγωγής προς όφελος της κοινωνίας κατά την διάρκεια της πάλης για εργατική εξουσία.

Επομένως θα πρέπει με μεγάλο σκεπτικισμό να εξετάζουμε προτάσεις που από την φύση τους κρατάνε διαχωρισμένους ή σκορπίζουν αυταπάτες και ανταγωνισμούς μεταξύ κομματιών του προλεταριάτου. Σίγουρα πρέπει να 'μαστε ανοικτοί σε οποιαδήποτε εποικοδομητική πρόταση και να εξετάζουμε τα πάντα όσο γίνεται χωρίς προκαταλήψεις, μια και αυτό που βασικά ζητείται είναι καινούργιες τακτικές μέσα σε νέες συνθήκες μάχης. Κάθε συσσωμάτωση του προλεταριάτου μπορεί να γίνει ένα σημείο ανατροπής για την τάξη των καπιταλιστών μέσα σε συνθήκες κρίσης. Αλλά νομίζω ότι ένα σωματείο ανέργων θα λειτουργούσε με αντίθετο πρόσημο, ακριβώς λόγω της κατάστασης που περιγράφκε παραπάνω. Η συγκυρία δεν προοιωνίζει μια σχετικά ταξικά ειρηνική περίοδο είτε λόγω ανάπτυξης του καπιταλισμού είτε λόγω κάποιας ιστορικής ήττας του προλεταριάτου όπου πρέπει να αναδιπλωθού-

με και να φτιάξουμε οργανώσεις που θα παλέψουν για το τάδε ή το δείνα επιμέρους «συντεχνιακό» ζήτημα.

Άλλα ας δούμε τι θα απαιτούσε ένα τέτοιο σωματείο, μισθούς, υγειονομική περίθαλψη, κ.λ.π.; αλήθεια για ποιους; κάτω από ποιες προϋποθέσεις; υπάρχουν γενικά και αφηρημένα άνεργοι; Αυτά τα απαιτούσε και πρέπει να τα απαιτεί έτσι και αλλιώς το οργανωμένο εργατικό κίνημα και ήταν κεκτημένα στην Ευρώπη του κράτους πρόνοιας μέχρι και τώρα (στην Ελλάδα πάντα υπήρχε ο κλίθιος και ανθρωποφαγικός χωρισμός μεταξύ αέργων και ανέργων). Βέβαια όλα είναι πιθανά και δεν είμαστε αρνητικοί με συντρόφους που ήδη τρέχουν τέτοια εγχειρήματα ειδικά ξέροντας την εκθρόνιση των γραφειοκρατών των επίσημων συνδικάτων στο να ασχοληθούν με τέτοια ζητήματα. Μάλλον, για την ακρίβεια θα το αγκάλιαζαν αν ήταν σίγουροι ότι θα το έλεγχαν ή για να το πνίξουν, όπου ευδοχωθεί ένα τέτοιο πείραμα δεν μπορεί παρά να αναπτυχθεί μέσα σε ένα ακηδεμνευτο κίνημα της εργατικής τάξης

που στόχο θα 'χει την συντριβή του κεφαλαίου και του κράτους του. Έτσι χίλια λουλούδια πιθανά θα ανθίσουν: λαϊκές συνελεύσεις, σωματεία βάσης, εργατικές επιτροπές, εργατικά συμβούλια....

Βέβαια έχουμε δει και ανεκδοτολογικά φαινόμενα που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την απελπία και την εξατομίκευση ή να διοχετεύσουν σε υποτιθέμενες προσωρινές λύσεις, όπως διάφοροι συνεταιρισμοί, το δυναμικό κάποιων ανέργων. Υπάρχουν και τα φασιστοειδή που ψαρεύουν σε θολά νερά όπου υπάρχουν γενικά μόνο εργαζόμενοι και άνεργοι (και ξέρετε βέβαια ποιοι φταίνε για την ανεργία!) και πουθενά εργάτες και αφεντικά μικρά ή μεγάλα, μόνο λαός και πουθενά τάξεις...

-Για τους ανέργους θα πρέπει να παλέψουμε για την είσοδό τους στα σωματεία τους - όπου υπάρχουν - ή να φτιάξουμε νέα όπου δεν υπάρχουν ή όπου είναι εργοδοτικά και μπλοκάρουν τους αγώνες. Ακόμα περισσότερο δεν θα 'πρεπε να παλέψουμε για αυτή την ενότητα και τον συντονισμό μέσα από όργανα που ξεπερνούν τον λίγο-πολύ αμυντικό ρόλο των σωματείων, μέσα από όργανα συμβουλευτικού τύπου; εκεί δεν θα παλεύεται και η ενότητα της κατεξοχίν ανεργης νεολαίας με τις μεγαλύτερες γενιές της εργατικής τάξης;

Επί τάμπτος έχει μπει το ζήτημα ποιος θα λύσει αυτή την κρίση και προς όφελος ποιανού, όλο αυτό είναι επείγον ειδικά αν σκεφτούμε ότι αυτή η κρίση είναι η χειρότερη στην ιστορία του καπιταλισμού.

Δεν είναι απλά ζήτημα να φτιάξουμε άλλα όργανα πιο επαναστατικά, αλλά επαναστατικά όργανα, όργανα που να αναπτύσσουν μορφές δυαδικής εξουσίας, δηλαδή την εξουσία της εργατικής τάξης ενάντια στην εξουσία των αστών. Αυτή η αντι-εξουσία δεν θα πουκάσει αν δεν τσακίσει το αστικό κράτος, το προλεταριάτο δεν θα πουκάσει αν δεν καταργήσει την ανάγκη για οποιαδήποτε μορφή εκμετάλλευσης και εξουσίας.

ΚΟΥΡΤ

Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές)

Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις. Εκδίδεται από την **Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ** Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία **Αρχισυντάκτης** Θ. Κουτσομπός

Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844

Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα **Διεύθυνση Εφημερίδας** Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 210 5241070 **Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση** Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τσεκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: «**Νέα Προοπτική**» **Θ. Κουτσομπός** Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

Μέτρα 2011-2015 αναδιάρθρωση του χρέους αποδιάρθρωση της κοινωνίας

**ΜΟΝΟ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ
ΤΑΞΗ ΜΠΟΡΕΙ
ΝΑ ΔΟΣΕΙ ΔΙΕΞΟΔΟ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ
ΤΗΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗΣ
ΧΡΕΟΚΟΠΙΑΣ**

Στα πρόθυρα μιας νέας φάσης χρεοκοπίας βρίσκεται ο ελληνικός καπιταλισμός.

Από τη μια μεριά, η καταθύση της ελληνικής οικονομίας στην ύφεση, η ανάκαμψη του δημοσιονομικού ελλείμματος και η εκτίναξη των επιτοκίων δανεισμού και από την άλλη η ένταξη και της Πορτογαλίας στο Ευρωπαϊκό Ταμείο Στήριξης (EFSF), αλλά και η αποτυχία σταθεροποίησης της κατάστασης στη Βόρεια Αφρική δεν αφήνουν κανένα περιθώριο “ελιγμών” στη κυβέρνηση Παπανδρέου:

Το επόμενο βήμα είναι μια “μερική” αναδιάρθρωση του δημοσίου χρέους.

Αυτή τοποθετείται χρονικά στις 25-26 Ιουνίου του τρέχοντος έτους, που είναι προγραμματισμένη η τακτική σύνοδος κορυφής της Ευρωπαϊκής Ένωσης στις Βρυξέλλες.

Εκεί, όχι μόνο θα αποφασισθεί η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής και η μείωση του επιτοκίου για το δάνειο της Τρόικα (110 δισ. ευρώ) αλλά -όπως όλα δείχνουν- θα συμφωνηθεί η επιμήκυνση του χρόνου αποπληρωμής ολόκληρου του δημοσίου χρέους στη χρονική περίοδο 2012-15.

Κι αυτό γιατί η ελληνική κυβέρνηση είναι αδύνατο να πληρώσει από 45 έως 60 δισ. ευρώ για τόκους και χρεολύσια επισίως και ταυτόχρονα να εισπράττει έως 60 δισ. ευρώ από φόρους, αλλά και να δαπανά άλλα τόσα για μισθούς, συντάξεις, επιδόματα και άλλες κοινωνικές παροχές.

Μ’ άλλα λόγια, είτε θα εξυπηρετεί το δημόσιο χρέος, είτε θα εξυπηρετεί τις κοινωνικές ανάγκες. Η κυβέρνηση Παπανδρέου έχει επιλέξει χωρίς αμφιβολία το πρώτο.

Μνημόνιο διαρκείας χωρίς διέξοδο

➤ Την περασμένη Παρασκευή, 15 Απριλίου, ανακοίνωσε (πρό-

σθετα) μέτρα ύψους 23 δισ. ευρώ για το 2012-15 (5 δισ. ευρώ ανά έτος). Το σχέδιο αυτό δεν είναι το τελικό αλλά ένα σύνολο κατευθύνσεων, οι οποίες θα αναθεωρηθούν επί τα χείρω για το λαό με βάση τις προβλέψεις για την πορεία των βασικών οικονομικών, δημοσιονομικών μεγεθών αλλά και την δυνατότητα του ελληνικού Κράτους (όχι απλά της σημερινής, πολιτικά καταπονημένης κυβέρνησης) να το φέρει σε πέρας.

➤ Μετά τη Δευτέρα του Πάσχα και συγκεκριμένα μετά τις 26 Απριλίου όπου θα δημοσιοποιηθεί η τελική εκτίμηση για το έλλειμμα του 2010, θα ανακοινώσει τα επιπλέον μέτρα για το 2011. Πληροφορίες θέλουν το έλλειμμα του 2010 να καταλήγει στο 10,3-10,5% του ΑΕΠ, δηλαδή κατά 1 ποσοστιαία μονάδα μεγαλύτερο από τον προσφάτως αναθεωρημένο στόχο (9,4%).

Αξίζει να σημειωθεί πως ο αρχικός στόχος ήταν 7,4% - 8,1% και πως στο επίπεδο που τελικά θα καταλήξει, δηλαδή το 10,5% θα ήταν το έλλειμμα... χωρίς την εφαρμογή του Μνημονίου, σύμφωνα με στοιχεία του ίδιου του Υπ. Οικονομικών!!!

Η επιλογή μιας ημερομηνίας μετά το Πάσχα για την ανακοίνωση των επιπλέον μέτρων για το 2011 οφείλεται στην αναστάτωση που έχει προκληθεί στην Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ λόγω της προφανούς πλέον αποτυχίας της πολιτικής του Μνημονίου που έχει ακολουθήσει η κυβέρνηση. Κανείς από εκείνους τους

βουλευτές που ψήφισαν το Μνημόνιο και ετοιμάζεται να κάνει το ίδιο και με τα μέτρα του 2011, αλλά και εκείνα του 2012-15 δεν μπορεί να τα υποστηρίξει στους ψηφοφόρους του...

Το ύψος των μέτρων που θα ανακοινωθούν μετά το Πάσχα, δεν πρόκειται να είναι κάτω από 5 δισ. ευρώ και μαζί με εκείνα που ανακοινώθηκαν τον περασμένο Νοέμβριο (6 δισ. ευρώ) και εκείνα που προβλεπόταν στο αρχικό Μνημόνιο, θα αγγίξουν τα 20 δισ. ευρώ, όσο δηλαδή ήταν και το 2010. Άλλα 15 δισ. ευρώ προσδοκά να εισπράττει η κυβέρνηση για λογαριασμό των πιστωτών του Κράτους από τις ιδιωτικοποιήσεις από φέτος έως το 2013. Αιχμή των ιδιωτικοποιήσεων - ξεπουλήματος θα είναι οι εισηγμένες στο καταρρακωμένο χρηματιστήριο, ΔΕΚΟ.

“Οριζόντιες” και προς τα κάτω οι περικοπές το 2011

Στο στόχαστρο της κυβέρνησης θα βρεθούν και φέτος, όσο και τα επόμενα έτη, οι υπάλληλοι του στενού και ευρύτερου δημοσίου τομέα, όσοι λαμβάνουν κοινωνικά επιδόματα, αλλά και συνολικά τα φτωχά κοινωνικά στρώματα.

➤ Θα επιβληθεί ενιαίο μισθολόγιο για τους εργαζομένους στα υπουργεία, τις περιφέρειες, τους δήμους, τα νοσοκομεία, σχολεία και σχολές, αλλά και στις ΔΕΚΟ (ΟΤΕ, ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, κλπ.). Το οικονομικό επιτελείο προσδοκά την περικοπή 1,5 δισ. ευρώ εντός του έτους και έως 5 δισ. ευρώ μέχρι το 2015.

➤ Θα επιβληθούν εισοδηματικά κριτήρια στην παροχή επιδομάτων ανεργίας, εποχιακών επιδομάτων και άλλων κοινωνικών βοηθημάτων. Απ’ αυτά θα περικοπεί τουλάχιστον 1 δισ. ευρώ φέτος και έως 3 δισ. ευρώ μέχρι το 2015.

➤ Θα συνεχιστεί και θα ενταθεί το σχέδιο “Καλλικράτης” σε όλους τους τομείς της γενικής κυβέρνησης, δηλαδή οι συγχωνεύσεις-καταργήσεις “πλεοναζόντων” δημοσίων οργανισμών και προπαντός των νοσοκομείων, των σχολών και των σχολείων

➤ Εξετάζεται, επίσης, μια νέα άνοδος των έμμεσων φόρων, δηλαδή των φόρων που βαρύνουν την κατανάλωση, με την κατάργηση του χαμηλού ΦΠΑ σε μια σειρά προϊόντων πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης -μ’ άλλα λόγια επιβολή ΦΠΑ 23% για όλα τα προϊόντα- με στόχο αύξηση εσόδων κατά 1 δισ. ευρώ.

➤ Θα αναθεωρηθεί επί τα χείρω για τους εργαζομένους τόσο η ρύθμιση για τις εργασιακές σχέσεις, όσο και το νέο ασφαλιστικό που ψηφίστηκε τον περασμένο Ιούλιο. Τον προσεχί Ιούνιο, αναμένεται να επιβληθεί πλήρης κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και περικοπές στις επικουρικές συντάξεις (βάσει των αποτελεσμάτων των αναλογιστικών μελετών ιδιωτικών εταιρειών).

Όλα τα παραπάνω μέτρα αποδεικνύουν ότι είναι εξόφθαλμο ψέμα αυτό που λέει η κυβέρνηση ότι δεν θα γίνουν “οριζόντιες πε-

ρικοπές” σε μισθούς και συντάξεις φέτος όπως πέροι.

Ένας συνδυασμός των περικοπών σε μισθούς στον δημόσιο και ιδιωτικό τομέα και στα επιδόματα, αλλά και του νέου κύματος ακρίβειας και στα βασικά είδη διατροφής θα φέρει πολύ μεγαλύτερη, οριζόντια μείωση στο διαθέσιμο εισόδημα από εκείνη που ζήσαμε πέροι (-10%).

Για του λόγου το αληθές, οι νεότερες προβλέψεις του ΔΝΤ αλλά και του ελληνικού Ιδρύματος Οικονομικών και Βιομηχανικών Ερευνών (ΙΟΒΕ) μιλούν για ύφεση πάνω 3% φέτος.

Αυτός ο φαύλος κύκλος μεγαλύτερης ύφεσης - εκτροχιασμού του ελλείμματος - εκτίναξης του χρέους στην Ελλάδα και η επιδείνωση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης θα οδηγήσει πολύ σύντομα σε αποτυχία και το “Μνημόνιο 2” δηλαδή τα μέτρα 2011-2015, ανοίγοντας το δρόμο για την... “ολική” αναδιάρθρωση του χρέους: Ένα επίσημο “κούρεμα” 30-50% της αξίας των κρατικών ομολόγων που θα οδηγήσει σε γιγάντιο κύμα λουκέτων σε εμπορικές τράπεζες, μεγάλες εταιρείες και ασφαλιστικά ταμεία, οδηγώντας την εργατική τάξη αυτής της χώρας στην καταστροφή.

Μόνο η εργατική εξουσία μπορεί να διαγράψει το καπιταλιστικό Κρατικό χρέος

➤ Καμία “φιλολαϊκή” αναδιάρθρωση του χρέους δεν μπορεί να υπάρξει στα πλαίσια του καπιταλισμού. Κάνουν απόλυτο λάθος όσοι στην αριστερά και πιο συγκεκριμένα στο ΣΥΡΙΖΑ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ (π.χ. πρωτοβουλία για σύσταση Επιτροπής Λογιστικού Ελέγχου του χρέους) αφήνουν για οποιονδήποτε λόγο περιθώρια “ρεαλιστικότητας” μιας τέτοιας πρότασης. Δεν είναι τυχαίο πως μ’ αυτήν την πρόταση φλερτάρουν ανοιχτά διάφοροι δημοσιογράφοι σε εκπομπές της Κρατικής Τηλεόρασης προπαγανδίζοντας και αυτοί τη “λύση Αργεντινής”, δηλαδή την πολιτική που εφήρμοσε ο Νέστορ Κίρχνερ μετά την πτώχευση του Αργεντινικού καπιταλισμού και την εξέγερση του Argentinazo.

Συνέχεια στη σελίδα 6

Το Παρασκευοσαββατοκύριακο που μας πέρασε, 8, 9 & 10 του Απριλίου, πραγματοποιήθηκε το Art Resistance Festival στην Κερατέα στο μπλόκο του Βιοπά. Το φεστιβάλ ξεκίνησε από το μεσημέρι της Παρασκευής και τελείωσε τα ξημερώματα της Δευτέρας. Σε όλη τη διάρκειά του υπήρχε απευθείας μετάδοση στο internet. Μέσα σε 3 μέρες πέρασαν 40.000 άνθρωποι από όλη την Ελλάδα. Πάνω από 70 μουσικοί καλλιτέχνες και μπάντες ανέβηκαν αφιλοκερδώς στη σκηνή, ακόμα και με ντάλα ήλιο, μιας και οι συναυλίες άρχιζαν κάθε μέρα από χωρίς στέλνοντας το μήνυμα πως «ο αγώνας της Κερατέας είναι και δικός μας αγώνας».

Πέρα από τις συναυλίες υπήρχαν πολλά θεατρικά, προβολές ταινιών και ντοκιμαντέρ, εκθέσεις έργων πολλών καλλιτεχνών, events, ζογκλερικά, εικαστικές παρεμβάσεις κ.α.. Εκεί, στα οδοφράγματα, μεγάλοι και παιδιά είχαν την ευκαιρία να εκφραστούν. Αξίζει να αναφερθεί ο τεράστιος πίνακας που είχε σαν τίτλο 'Ζωγραφίζουμε την Αλληλεγγύη', ένας μεταβαλλόμενος πίνακας αφού κάθε φορά που τον κοιτάζεις ήταν διαφορετικός μιας και όποιος πέρναγε έβαζε την πινελιά του. Στα εργαστήρια με όλα τα απαραίτητα καλλιτεχνικά εφόδια, ένα ντελίριο για τα παιδιά που είχαν την τύχη να τα πάνε οι γονείς τους στην Κερατέα, έφτιαχναν κατασκευές. Εκεί φτιάχτηκαν μεταξύ άλλων πολλές καλλιτεχνικές μολότοφ από μπουκάλια μπύρας περιτυλιγμένα με χαρτί γκοφρέ σε διάφορα χρώματα τα οποία αφήναν οι μικροί μας φίλοι στον εκθεσιακό χώρο του φεστιβάλ. Αρκετοί ήταν αυτοί που έστησαν τις σκηνές τους και κατασκηνώσαν στο μπλόκο, δίπλα στην άσφαλτο, στα χορτάρια, ενώ άλλοι κοιμήθηκαν και στα αυτοκίνητά τους. Την Κυριακή ποδηλάτες ξεκίνησαν από την Αθήνα ποδηλατοδρομία αλληλεγγύης έως την Κερατέα όπου δέχθηκαν ιδιαίτερα θερμή υποδοχή.

Η νεολαία της Κερατέας βοήθησε πολύ και τις τρεις μέρες του φεστιβάλ φορώντας τα σχετικά καρτελάκια στο λαϊμό. Στο 'Άπαρτο Κάστρο' δεν έλειψαν για μια ακόμη φορά τα κεράσματα με γλυκά από τους κατοίκους. Μια παρέα από γιαγιάδες αναρωπιόνταν τι ώρα παίζουν οι Locomodo(!) ενώ άλλοι αστειεύονταν με τα χόρτα που μαζεύαν

για να φάνε που είναι μέσα στα χημικά. Κάθε φορά στην Κερατέα οι συζητήσεις είναι εντυπωσιακές και είναι κάτι που δεν περιγράφεται. Εντυπωσιακό είναι επίσης να βλέπεις μαζί τρεις γενιές σε εξεγερμένα εδάφη, γιαγιά, κόρη και εγγονή. Και όπως λένε τον αγώνα τον βλέπουν στα μάτια των παιδιών τους. Αυτή η αλλαγή μες στα μυαλά, στις καρδιές τους και στον τρόπο ζωής έχει γίνει πλέον καθημερινότητα, έχει γίνει κουλτούρα. Και ενώ ο φόβος απέναντι σε αυτή την καταστολή που δέχονται είναι ανύπαρκτος, η ανησυχία τους για το τι θα γίνει που δεν κάνει κανείς πίσω τέσσερις μήνες τώρα και πιθανόν να υπάρξει θύμα, είναι κάτι που εκφράστηκε από αρκετούς.

“Απρόσμενες” επισκέψεις

Η Art Resistance, είναι μία πρωτοβουλία καλλιτεχνών που συγκροτήθηκε αυθόρμητα με σκοπό την αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στον ΧΥΤΑ Οβριόκαστρου. Οι αρχές στις οποίες συμφώνησε να δράσει είναι η αυτοοργάνωση και ο ακηδεμνευτος πολιτικός χαρακτήρας και μαζί με τη Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα κατά του ΧΥΤΑ Κερατέας αποφάσισε να διοργανώσει το φεστιβάλ.

Γι' αυτό και η παρουσία του Μίκη Θεοδωράκη, που δημιούργησε άσχημη εντύπωση στο φεστιβάλ δημιούργησε εντάσεις. Η δημοτική αρχή Λαυρεωτικής, η οποία δεν συμμετείχε στη διοργάνωση του Φεστιβάλ, όπως καταγγέλλει η οργανωτική επιτροπή του φεστιβάλ, προσκάλεσε του ιδρυτή της εθνοπατριωτικής λαϊκίστικης ΣΠΙΘΑ, Μίκη Θεοδωράκη, να μιλήσει. Η Art Resistance εξέφρασε τη διαφωνία σε αυτό και διαχώρισε τη θέση της δηλώνοντας πως 'ενώ η συνείδησή μας, μας υπαγορεύει να διακόψουμε το Φεστιβάλ και να αποσύρουμε τα έργα μας, εμείς αποφασίσαμε ότι δεν θα αφήσουμε καμία προβοκάτσια ή πολιτική σκοπιμότητα να διασπάσει όλη αυτή την πρωτοφανή συσπείρωση προερχομένων από διαφορετικές καλλιτεχνικές και πολιτικές κατευθύνσεις δημιουργών, για ένα κοινό σκοπό, που είναι η δικαίωση του αγώνα των κατοίκων της Κερατέας.'

Τέλος, την Κερατέα 'δεν ξέχασαν' να επισκεφτούν και φασίστες προβοκάτορες που προσπάθησαν να φέρουν σε σύγκρουση τους Κερατιώτες μεταξύ τους επιδιώκοντας εσωτερικό μέτωπο. Παρόλα αυτά η ταυτότητα τους έγινε φανερή και με το πρώτο λεωφορείο επιστράφηκαν σπίτια τους.

Cat

το άπαρτο Κάστ

Με την τέχνη της Αντίστασης

Κερατέας: μια εικόνα από το μ

Art Resistance Festival

Επιώθηκε με κάποια δόση υπερβολής ότι ήταν το ελληνικό Γούνστοκ. Υπάρχουν σίγουρα αναλλοίωτες. Αλλά το τριήμερο φεστιβάλ αλληλεγγύης στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στην κατασκευή του ΧΥΤΑ, κι ενάντια στην αστυνομική καταστολή, δεν έχει ανάγκη από αναλλοίωτες και παρομοιώσεις: ήταν μεγαλειώδες από μόνο του.

Μερικά σκόρπια στοιχεία όπως παρουσιάστηκαν από την συντονιστική επιτροπή των καλλιτεχνών που ανέλαβαν το εγχείρημα:

72 ώρες, 60 μουσικά σχήματα, 150 εικαστικοί καλλιτέχνες με 500 έργα, 10 θεατρικές παραστάσεις, 15 workshops (εργαστή-

ρια), κατασκευές έργων, εγκαταστάσεις και εικαστικές παρεμβάσεις επί τόπου, προβολές video art, ντοκιμαντέρ, ζωντανές συνδέσεις με περιοχές που αντιμετωπίζουν παρόμοια περιβαλλοντικά προβλήματα και με κινήματα από όλο τον κόσμο, παρουσία συλλογικοτήτων, κινήσεων κατοίκων κλπ, ελεύθερη κατασκήνωση, ποδηλατοδρομία αλληλεγγύης Αθήνα - Κερατέα.

Ήταν όλοι εκεί:

από μουσικούς όπως ο «θείος» μας ο Δημήτρης Πουλιμάκος, ο Γιάννης Αγγελιάκας με τον Ντίνο Σαδίκη φέρνοντας τον βαρδάρη στην Λαυρεωτική, οι low bar Active Member με το μισό Πέραμα μαζί τους, ο σεμνός θάνατος Ανεστόπουλος (Διάφανα Κρίνα), οι αισθαθείς Σπυριδούλα, οι γερόλυκοι Lost Bodies, οι Electric Litany από την Αγγλία, ο χειμαρρώδης όπως πάντα στην άποψη Δημήτρης Αποστολάκης και οι Χαϊνήδες, η εκρηκτική Αγγελική Τουμπανάκη με τους Mare Yiem που ξεσάκωσαν μέχρι και νεκρούς, οι βετεράνοι θρύλοι της punk σκηνής Deus Ex Machina, ο πάντα κεφάλτος Αλέξης Καθοφωλιάς με τους Illegal Operation, η αέρινη Νικολέτα Αναστασίου, οι Αέρα Πατέρα, οι Locomondo, ο Σπύρος Γραμμέ-

νος και πολλοί ακόμη γνωστοί μουσικοί και συγκροτήματα.

Από θεατρικά όπως οι MOTUS TERRAE, οι ΑΔΕΣΠΟΤΕΣ ΣΚΥΛΕΣ, οι ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ, οι ΑΦΟΙ ΚΟΥΚΟΥΜΠΑΓΙΑΝ, οι Ιωάννα Βασιλοπούλου και η ομάδα Ditto, η Μαίρη Μαραγκουδάκη και Daniel Georgiev, οι Θέσπις Κερατέας, το θέατρο του Παπουτσιού και οι νεανικοί Τσιριτσά-ντζουήδες.

Το κουκλοθέατρο του Αλέξη Μονοκάνδουλου, το θέατρο σκιών του Νταγιάκου.

Η ποιητική ομάδα «Ποίηση στην εποχή της εκποίησης» και οι Καλλιτέχνες Ενάντια στο Μνημόνιο.

Ακόμη τα τοπικά ηθογραφικά χορευτικά συγκροτήματα που ειδικά το Σάββατο το πρωί έδωσαν το δικό τους παρόν.

Δεκάδες συμμετοχές art προβολών.

Εικαστικοί, φωτογράφοι, γκραφιτάδες, δημιουργοί βιτρό και ψηφιδωτών, καρτουίστες όπως ο γνωστός Στάθης κλπ

Δεν πρέπει να υπάρχει μια μορφή τέχνης και ένα ρεύμα που να έλειψε από την μεγαλύτερη συγκέντρωση καλλιτεχνών που προέκυψε μέσα από την γνήσια θέληση να εκφραστεί η αλληλεγγύη σε έναν αγώνα σαν αυτό. Δεν θυμόμαστε να έχουμε

ΠΟ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ!

και την Αντίσταση της Τέχνης

έλληνα όλων μας

Ξαναδεί τέτοιο πράγμα άλλη φορά, κάτι που δεν εκφράζει απλά και μόνο την ευαισθητοποίηση των καλλιτεχνών σε έναν τέτοιο αγώνα, αλλά βαθύτερες διεργασίες που συντελούνται σε μια κοινωνία έτοιμη μεν να εκραγεί, αλλά ακόμη ανέτοιμη να εκφράσει με -ας το πούμε συμβατικά- καθεαυτό πολιτικούς όρους την οργή της.

Οι καλλιτέχνες εδώ έγιναν απλά καταλύτες για να βγει αυτή στην επιφάνεια. Οι ίδιοι το απόησαν αφάνταστα ανεξάρτητα από επί μέρους δυσκολίες τεχνικής φύσεως που οι δεκάδες εθελοντές με υπεράνθρωπες προσπάθειες προσπαθούσαν να ξεπεράσουν. Ούτε αυτοί άηθωσαν και ούτε και οι βοηθοί, υπάλληλοι του δήμου Λαυρεωτικής είχαν ξαναδεί τέτοιο πράγμα.

Οι αλληλεγγυοί που πέρασαν από την περιοχή κατά την διάρκεια του τριημέρου και που υπολογίζονται σε πάνω από 30 χιλιάδες συνολικά, αρκούν για να κατατάξουν το φεστιβάλ αυτό σαν ένα τεράστιο πολιτικής σημασίας γεγονός από μόνο του.

Αξίζει να κλείσουμε με την αποχαιρετιστήρια του συντονιστικού των καλλιτεχνών ανακοίνωση και την καταγγελία σε συ-

γκεκριμένες προσπάθειες του πολιτικού φορέα ΣΠΙΘΑ:

Α) ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΟΥ ART RESISTANCE ΚΥΡΙΑΚΗ 10/4, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΕΡΑ ΤΟΥ 3ΜΕΡΟΥ ΚΕΡΑΤΕΑ ART RESISTANCE FESTIVAL

Στις τρεις αυτές μέρες του φεστιβάλ, ζήσαμε από τις πιο όμορφες μέρες της ζωής μας!

Νιώθουμε ότι η προσπάθεια που κάναμε για να αναδειχτεί ο αγώνας των κατοίκων της Κερατέας, όχι μόνο δεν πήγε στράφι, αλλά δυνάμωσε.

Αποδείξαμε ότι ο αγώνας αυτός έχει χιλιάδες φίλους από όλη την Αττική, κι όχι μόνο. Έχει χιλιάδες φίλους που συνειδητά πήραν το μέρος των κατοίκων απέναντι στους μεγαλοεργοστάσιους, την καταστολή και την κυβέρνηση που είναι υπόλογη για όλη αυτή την κατάσταση.

Οι κάτοικοι της Κερατέας δεν είναι μια οικτρή μειοψηφία, όπως τους παρουσιάζει η κυβέρνηση. Είναι πλειοψηφία, κι αυτό αποδείχτηκε περίτρανα τις τρεις αυτές μέρες. Μειοψηφία είναι η κυβέρνηση και το κράτος, και μάλιστα παράνομοι που μεροληπτούν αποκάλυπτα υπέρ των δυνατών, του κεφαλαίου.

Επειδή οι καιροί είναι ζοφεροί, όλοι πρέπει να πάρουμε θέση, να αποφασίσουμε με ποιανού το μέρος είμαστε. Είναι καιρός να αντισταθούμε σ' αυτούς

που μας καταπιέζουν, αυτούς που ληηλατούν τις ζωές και το περιβάλλον μας. Αλλά όχι μόνο να αντισταθούμε. Είναι καιρός να αλληλέθουμε τα πράγματα, για μια άλλη κοινωνία που θα σέβεται το περιβάλλον, τη μνήμη των ανθρώπων, και θα στηρίζεται στην ισονομία, την αλληλεγγύη, την άμεση δημοκρατία και την αυτοοργάνωση.

Θέλουμε να ευχαριστήσουμε όλους τους καλλιτέχνες που βρέθηκαν στην Κερατέα και στάθηκαν στο ύψος των καιρών!

Τους εθελοντές, τα παιδιά της Κερατέας, που σε όλο το τριήμερο δεν στάθηκαν στιγμή, για να βοηθήσουν όπου λειτουργικά υπήρχε ανάγκη. Τους κατοίκους της Κερατέας που χωρίς τη δική τους στήριξη, αυτό το εγχείρημα θα ήταν πολύ δύσκολο.

Να ευχαριστήσουμε όλο τον κόσμο που βρέθηκε εδώ.

Τέλος, να πούμε ότι στο αμέσως επόμενο διάστημα θα συντονισθεί και θα οργανωθεί μεγάλη διαδήλωση στο κέντρο της Αθήνας υπέρ του αγώνα των κατοίκων της Κερατέας.

Το συντονιστικό του Art resistance

Β) Και σχετικά με την απόπειρα καπελώματος από την ΣΠΙΘΑ (λίγες μόλις ώρες πριν την ανοιχτή κρίση στις γραμμές της μετά την αποχώρηση των Καζάκη και Ληναίου)

Η Art Resistance, όπως επανειλημμένα έχει τονισθεί, είναι μία πρωτοβουλία καλλιτεχνών

Δεκάδες χιλιάδες στο τριήμερο αλληλεγγύης

που συγκροτήθηκε αυθόρμητα με σκοπό την αλληλεγγύη στον αγώνα των κατοίκων της Κερατέας ενάντια στον ΧΥΤΑ Οβριόκαστρου.

Απόρροια των συνελεύσεων της ομάδα ήταν η δημιουργία, η διοργάνωση ενός τριήμερου Φεστιβάλ Πολιτισμού κι Αντίστασης στην Κερατέα, πάνω στα μπλόκα, με τη συμμετοχή καλλιτεχνών που ήρθαν με ανοιχτό κάλεσμα. Οι αρχές στις οποίες συμφωνήσαμε να δράσουμε είναι η αυτοοργάνωση και ο ακηδεμόνευτος πολιτικός χαρακτήρας (ηαίκιστή χωρίς καπέλωμα).

Η Art Resistance συμφώνησε από κοινού με τη Συντονιστική Επιτροπή Αγώνα κατά του ΧΥΤΑ Κερατέας, που αγκάλιασε το εγχείρημα, ότι ακριβώς αυτό το χαρακτήρα θα έχει το φεστιβάλ.

Παρ' όλα αυτά, κάποιος εκτός διοργάνωσης και σύμφωνα με πληροφορίες μας η δημοτική

αρχή Λαυρεωτικής, η οποία δεν εμπλέκεται στη διοργάνωση του φεστιβάλ, προχώρησε στην πρόσκληση - πολιτική ομιλία του ιδρυτή του κινήματος ΣΠΙΘΑ Μίκη Θεοδωράκη.

Εμείς σαν ART RESISTANCE διαφωνούμε κάθετα και διαχωρίζουμε τη θέση μας και δηλώνουμε ότι, ενώ η συνείδηση μας μας υπαγορεύει να διακόψουμε το φεστιβάλ και να αποσύρουμε τα έργα μας, εμείς αποφασίσαμε ότι δεν θα αφήσουμε καμμία προβοκάτσια ή πολιτική σκοπιμότητα να διασπάσει όλη αυτή την πρωτοφανή συσπείρωση προερχόμενων από διαφορετικές καλλιτεχνικές και πολιτικές κατευθύνσεις δημιουργών, για ένα κοινό σκοπό, που είναι η διακαίωση του αγώνα των κατοίκων της Κερατέας.

ART RESISTANCE 9.4.2011
Γ.Χ.

Πολλοί βιάστηκαν να δουν τον επίλογο της αραβικής επανάστασης στην ιμπεριαλιστική επέμβαση στη Λιβύη και την ψήφιση του νόμου ο οποίος απαγορεύει τις διαδηλώσεις στην Αίγυπτο.

Όμως, οι επαναστατημένες μάζες στη Μέση Ανατολή έχουν διαφορετική άποψη. Ένα εκατομμύριο λαού κατέλαβε Ξανά την πλατεία Ταχρίρ της Αιγύπτου φέρνοντας στο νου τις εικόνες του περασμένου Φλεβάρη, τις ημέρες της ανατροπής του Μουμπάρακ.

Πέντε ημέρες κατάληψης της πλατείας και συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής δείχνουν πως τίποτα δεν έχει τελειώσει στη μεγαλύτερη χώρα του αραβικού κόσμου. Η άγρια καταστολή την οποία εξαπολύει η στρατιωτική χούντα που διαδέχθηκε τον Μουμπάρακ δεν κάμπτει τους επαναστάτες. Η καθιστική διαμαρτυρία ξεκίνησε την Παρασκευή 8/4, ως συνέχεια της προηγούμενης μεγάλης κινητοποίησης τη Δευτέρα της ίδιας εβδομάδας. Τα συνθήματα των συγκεντρωμένων ταύτιζαν το Μοχάμεντ Χουσεΐν Τανταβί, επικεφαλής του Ανώτατου Στρατιωτικού Συμβουλίου, με τον παραιτηθέντα πρόεδρο Μουμπάρακ, ενώ απαιτούσαν τη διακοπή κάθε σχέσης με το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ.

Οι δυνάμεις του στρατού επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους στην πλατεία Ταχρίρ μια μέρα μετά την έναρξη των διαδηλώσεων. Αυτή τη φορά δεν ήταν οι έμμισθοι παρακρατικοί του Μουμπάρακ που επιτίθενταν στους διαδηλωτές. Ήταν ο ίδιος ο στρατός, οι ειδικές δυνάμεις και η αντιπρομοκρατική που έβαψαν τα χέρια τους με το αίμα διαδηλωτών. Η ενδιάμεση θέση του στρατού απέναντι στην επανάσταση στην Αίγυπτο είναι πια παρελθόν. Η πρώτη επέμβαση, το Σάββατο 9/4, είχε ως απολογισμό 6 νεκρούς και 71 τραυματίες, σύμφωνα με τα στοιχεία του αιγυπτιακού υπουργείου υγείας. Η δεύτερη γενικευμένη επέμβαση την περασμένη Τρίτη 12/4 έφερε τους εξεγερμέ-

Αραβική Επανάσταση: Τίποτα δεν έχει τελειώσει

πλατεία Ταχρίρ, 8 Απρίλη 2011

νους αντιμέτωπους με τις επίλεκτες δυνάμεις του στρατού οι οποίες πραγματοποίησαν εκατοντάδες συλλήψεις και τραυματισμούς διαδηλωτών.

Το Ανώτατο Στρατιωτικό Συμβούλιο είχε το θράσος να χαρακτηρίσει τους διαδηλωτές μισοφόρους του προηγούμενου καθεστώτος οι οποίοι, τάχα, προσπαθούν να ανατρέψουν την "ομαλότητα". Και σε αντιπερισπασμό, μια μέρα μετά την άγρια καταστολή στην Ταχρίρ, συνέλαβε τον Μουμπάρακ και τους δύο γιους του με κατηγορίες για υπεξαίρεση δημόσιου χρήματος και κατάχρηση εξουσίας. Ο Μουμπάρακ και οι γιοι του θα κρατηθούν για τουλάχιστον 15 μέρες, στα πλαίσια της εξέτασης της υπόθεσης.

Η πολιτική "μηδενικής ανοχής" της στρατιωτικής χούντας είναι η απόληξη στο νέο, αναδυόμενο κύμα της αιγυπτιακής επανάστασης. Χιλιάδες εργάτες σε όλη την επικράτεια της Αιγύπτου στο Κάιρο, στην Αλεξάνδρεια,

στην Τάλκκα, στη Μενουφιγία, στο Σουέζ διαδηλώνουν απατώντας αυξήσεις στους μισθούς και παροχές. Ο απεργιακός αγώνας των εργατών 6 βιομηχανιών του Σουέζ από τις 3 Απρίλη συνεχίζεται διεκδικώντας αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις και ιατρικές παροχές.

Η βαρβαρότητα του νέου καθεστώτος συνεχίζει να έχει τη σπέρση του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού παρά τα βασανιστήρια που καταγγέλληκαν ενάντια σε φοιτητές με ηλεκτροσόκ και "τεστ παρθενίας" σε φοιτήτριες από το στρατό και παρά τη σύλληψη και καταδίκη σε τριετή φυλάκιση από το στρατοδικείο του blogger Μάικελ Ναμπιλ επειδή κατηγορήσε το στρατιωτικό καθεστώς ότι αποτελεί συνέχεια του Μουμπάρακ.

Υεμένη

Την ίδια στιγμή, δεκάδες χιλιάδες σε ολό-

κληρη την Υεμένη διαδηλώνουν ενάντια στο σφαγείο του Σάλεχ και απαιτούν την παραίτησή του. Οι διαδηλώσεις έχουν κορυφωθεί ιδιαίτερα από την Τετάρτη 13/4, καθώς τα ρήγματα στο στρατό και την αστυνομία διευρύνονται με όλο και περισσότερες δυνάμεις του ανιπάλου να περνάνε με τη μεριά των αντικαθεστωπικών.

Οι περιφερειακοί εκφραστές του ιμπεριαλισμού, οι χώρες του Συμβουλίου του Κόλπου, προτείνουν την παραίτηση Σάλεχ υπέρ του αντιπροέδρου του. Η αρχική απόρριψη της πρότασης από τους αντικαθεστωπικούς δεν απέτρεψε τους επικεφαλής τους να συναντηθούν με εκπροσώπους του χωρών-μελών του Συμβουλίου. Η επαναστατική κρίση στην Υεμένη συνεχίζεται, ωστόσο η θέση των επικεφαλής της είναι αμφίβολη.

Συρία

Η γειτονική Συρία αντιμετωπίζει μια παρόμοια κατάσταση. Το στρατιωτικά πανίσχυρο καθεστώς Ασάντ προσπαθεί να παραμείνει γαντζωμένο στην εξουσία με κάθε μέσο. Οι περισσότεροι από 200 νεκροί επαναστάτες και οι 350 συλληφθέντες δεν κάμπτουν το φρόνημα των επαναστατών.

Μοναδικές είναι οι εικόνες των εκατοντάδων μαυροντυμένων γυναικών με τα παιδιά τους οι οποίες κρατώντας κλαδιά ελιάς και λευκές σημαίες κλείνουν το δρόμο που ενώνει τη Συρία με την Τουρκία και ζητούν την απελευθέρωση των συγγενών τους που κρατούνται από το καθεστώς.

Λιβύη

Τις ίδιες μέρες οι ιμπεριαλιστές του ΝΑΤΟ συζητούν στη Ντόχα του Κατάρ για τη συνέχιση της επέμβασης στη Λιβύη. Η επέμβαση έχει οξύνει όλα τα προβλήματα στη χώρα χωρίς να λύσει κανένα. Ο Καντάφι παραμένει αμετακίνητος, ενώ το Εθνικό Μεταβατικό Συμβούλιο της Βεγγάζης έχει χάσει κάθε αξιοπιστία ανάμεσα στο Λιβυκό λαό. Οι ιμπεριαλιστές τανλίζονται από εσωτερικές διασπάσεις καθώς καμιά πολιτική λύση δε διαφαίνεται για την επίλυση της κρίσης στη Λιβύη.

Όλα τα ενδεχόμενα στον αραβικό κόσμο παραμένουν ανοιχτά. Οι δυνάμεις της απελευθέρωσης εξακολουθούν τη μεγάλη τους πείρα στη βαρβαρότητα, τα βασανιστήρια, την καταστολή, τις δολοφονίες. Οι μάζες ανακαλύπτουν τα δικά τους όπλα στο μέλλον δείχνοντας πως ήρθαν για να μείνουν, γιατί η πείρα της δικής τους τάξης λέει πως η κοινωνική επανάσταση θα είναι "ή διαρκής ή προδωμένη".

Τζιρής Νίκος

αναδιάρθρωση του χρέους αποδιάρθρωση της κοινωνίας

Συνέχεια από τη σελίδα 3

Φασιστική δολοφονική επίθεση στο Παπουτσάδικο, στο Χαϊδάρι

Δολοφονική επίθεση με εμπρηστικό μηχανισμό δέχθηκε η συνέλευση της κατάληψης του εργοστασίου παπουτσιών, το βράδυ (περί τις 9.45 μ.μ.) της Κυριακής 3 Απριλίου, στο Χαϊδάρι, ευτυχώς χωρίς κανέναν τραυματισμό.

Τραμπούκοι φασίστες περνώντας με μηχανάκι πέταξαν τον εμπρηστικό-εκρηκτικό μηχανισμό ανάμεσα στους συντρόφους που εκείνη την ώρα είχαν συνέλευση στο προαύλιο. Η καθυστέρηση της ανάφλεξης έδωσε χρόνο στους συντρόφους να σκορπίσουν και να μην έχουμε θύματα. Μόνο μια τσάντα συντρόφισσας και μια καρέκλα κάηκαν.

Είναι σαφές ότι οι μηχανισμοί του παρακράτους και του κράτους θέλουν να τρομοκρατήσουν τις δεκάδες νεολαίων και εργαζομένων που συμμετέχουν στην διαμόρφωση του εγκαταλειμμένου από το

δήμο παλιού εργοστασίου σε ένα ανοικτό κοινωνικό χώρο πολιτικής και πολιτιστικής δημιουργίας και δράσης. Επίσης θέλουν να σπείρουν φόβο στο λαό της περιοχής που από την πρώτη στιγμή είδε πολύ ευνοϊκά την κατάληψη και ανάπλαση ενός χώρου που η εγκατάλειψη τον είχε μετατρέψει σε χώρο μόλυνσης.

Οι φασίστες τρομοκράτες δεν μας φοβίζονται – μας εξοργίζουν.

Καλούμε το λαό του Χαϊδαρίου και όλους τους σκεπτόμενους ανθρώπους να απομονώσουν τον ναζιστές νοσταλγούς του Χίτλερ και τους ιθύνοντες που τους κατευθύνουν.

**Φασίστες στις τρύπες σας!
Κατάληψη Παπουτσάδικου Χαϊδαρίου**

3/4/2011

<http://stekipounentes.wordpress.com/>

- Η διαγραφή του δημοσίου, δηλαδή του κρατικού χρέους, μπορεί να γίνει μόνο στα ερείπια του αστικού Κράτους. Εξίσου, λάθος κάνει και το ΚΚΕ όταν αποσυνδέει εντελώς το ζήτημα της "διαγραφής του δημοσίου χρέους" -σύνθημα που λάνσαρε τελικά αλλά υπομημένα στην τελευταία της συνέντευξη τύπου, η Α. Παπαρήγα (12/4)- από το ζήτημα της πάλης για την ανατροπή της σημερινής κυβέρνησης και τη συντριβή του κράτους, σαν όρο για την κατάκτηση της "εργατικής" αλλά και "λαϊκής" εξουσίας.
- Μόνο η εργατική εξουσία και όχι μια "λαϊκή εργατική εξουσία" ή μια "αριστερή" κυβέρνηση κυβέρνηση υπό την πίεση του λαού και της αριστεράς, μπορεί να εφαρμόσει ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα εξόδου από την καπιταλιστική χρεοκοπία, ένα πρόγραμμα επαναστατικής ανατροπής του κα-

πιταλισμού και σοσιαλιστικής αναδιοργάνωσης της κοινωνίας. Κεντρικά σημεία αυτού του προγράμματος πρέπει να είναι:

Η μονομερής διαγραφή ολόκληρου εξωτερικού χρέους, δημοσίου και ιδιωτικού, η εθνικοποίηση των τραπεζών χωρίς αποζημίωση κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση και η εξοδος από την Ε.Ε.

Στη βάση αυτών των σημείων, πρέπει να παλέψουμε για να μην περάσει κανένα μέτρο του Μνημονίου, για μόνιμη δουλειά για όλους, για δημόσια δωρεάν παιδεία, υγεία, ασφάλιση και μεταφορές και την πλήρη κάλυψη όλων των κοινωνικών αναγκών και επιθυμιών.

Να οργανώσουμε από τα κάτω μια Γενική Πολιτική Απεργία Διαρκείας για να ανατραπεί η κυβέρνηση και η Τρόικα και να ανοίξει ο δρόμος, με την σοσιαλιστική επανάσταση, στην εργατική εξουσία, στην κοινή πάλη των Ευρωπαίων εργατών για τη διάλυση της Ε.Ε. για τις ενωμένες σοσιαλιστικές πολιτείες της Ευρώπης.

Κ.Δ.

ΝΙ ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΛΛΑΦΙΣΗ

ΑΡΑΒΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Απαντήσεις σε ερωτήματα συντρόφων από τη Ρωσία για την Λιβύη *του Σάββα Μιχαήλ*

Το άρθρο του σ. Σάββα Μιχαήλ Η Αραβική Άνοιξη: η Επανάσταση στις πύλες της Ευρώπης (Νέα Προοπτική φ. 499, 2/4/11) μεταφράστηκε και κυκλοφόρησε και στα ρωσικά. Πρόκειται δε να δημοσιευτεί στη θεωρητική επιθεώρηση **Αλτερνατίβι** μαζί με τις παρακάτω απαντήσεις σε δύο βασικά ερωτήματα που απευθύνανε εν τω μεταξύ σύντροφοι από το Λένινγκραντ και τη Μόσχα. Ο διεθνής διάλογος συνεχίζεται και με συντρόφους από τη Βόρεια και Λατινική Αμερική, την Αφρική και την Ευρώπη.

Νέα Προοπτική

1. Ήταν ώριμες οι συνθήκες για μια κοινωνική επανάσταση στην Λιβύη;

Πρώτα-πρώτα, ας χειραφετηθούμε από το παλιό, χρεοκοπημένο κι εθνοκεντρικό σταλινικό σχήμα (παράγωγο της «θεωρίας του σοσιαλισμού σε μια μόνη χώρα» που αναπαράγει τελικά την μεσοβικική - σοσιαλδημοκρατική αντίληψη περί σταδίων) και το οποίο ξεκινά από το εάν «υπάρχουν συγκεντρωμένες σε εθνικό επίπεδο οι αντικειμενικές προϋποθέσεις για την κοινωνική επανάσταση». Μ' αυτήν την αντίληψη περίμεναν να αρχίσει η σοσιαλιστική επανάσταση πρώτα στις αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές χώρες της Δύσης κι όχι στην υπανάπτυκτη Ρωσία, λόγω υποτίθεται, του χαμηλού εθνικού επιπέδου παραγωγικών δυνάμεων και μιας εργατικής τάξης μειοψηφία μέσα στην αγροτική λαοθάλασσα. Η θεωρία του Λένιν για τον «αδύναμο κρίκο» της διεθνούς αλυσίδας που σπάει, καθώς οι διεθνείς αντιφάσεις που εξερράγησαν στον Αε Παγκόσμιο Πόλεμο πυροδότησαν τις εσωτερικές εθνικές αντιφάσεις του κοινωνικο-οικονομικού σχηματισμού της Ρωσίας, επιβεβαιώθηκε το 1917 αλλά για άλλη μια φορά και τώρα, το 2011.

Η παρούσα Αραβική Επανάσταση είναι το παράγωγο των παγκοσμιοποιημένων αντιφάσεων του διεθνούς καπιταλισμού που αντιμετωπίζει την χειρότερη συστημική κρίση της Ιστορίας. Η έκρηξή τους από το 2007 και μετά σπάει πρώτα τους πιο «αδύναμους κρίκους» - πρώτα στην Ελλάδα, τον Δεκέμβριο του 2008 και στη συνέχεια, το

2010/11, στην Τυνησία, την Αίγυπτο κι όλο τον Αραβικό κόσμο.

Παρόλες τις σημαντικές διαφορές της μίας αραβικής χώρας με την άλλη, υπάρχει μια ιστορική ενότητα αυτού του κοινωνικο-εθνικού χώρου που προέρχεται από τον κατακερματισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και την αποικιοκρατική διαδικασία του καπιταλισμού της Δύσης. Είναι αναγκαίο να συληφθεί η ιδιαίτερη διαλεκτική του Καθολικού και του Μερικού.

Κανένας δεν περίμενε τις επαναστάσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο κι ένας από τους κύριους λόγους είναι ότι αυτή η διαλεκτική και ο καθοριστικός ρόλος του Καθολικού (η παγκόσμια κρίση του 2007/11) αγνοήθηκαν.

Αφού θεμελιωθεί θεωρητικά-επιστημονικά αυτός ο ρόλος, είναι, βεβαίως, απαραίτητο να μελετηθούν οι διαφορές, οι οποίες είναι όντως σημαντικές, π.χ. ανάμεσα στην Τυνησία και την Αίγυπτο, όπου η επανάσταση έχει λάβει την πλέον προωθημένη μορφή της (για την ώρα) κι όπου ο ρόλος της ντόπιας εργατικής τάξης είναι καίριος, και χώρες με έντονο φυλετικό χαρακτήρα, όπως η Λιβύη, όπου κυριαρχεί η εισαγόμενη «ξένη» εργατική δύναμη μεταναστών, και ενδιάμεσες χώρες όπως η Υεμένη.

Είναι σημαντική σ' αυτό το σημείο η διάκριση που κάνει ο Γάλλος φιλόσοφος Αλαίν Μπαντιού ανάμεσα σε Συμβάν (η επαναστατική ρήξη του ιστορικού συνεχούς) και τόπο του Συμβάντος (το ιστορικό περιβάλλον - οι υλικές συνθήκες). Χωρίς τις ιστορικές-υλικές συνθήκες, η Αραβική επανάσταση θα ήταν αδύνατη. Αλλά από τη στιγμή που η επαναστατική διαδικασία άρχισε, έχει την δική της δυναμική και λογική.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι όπως και στις άλλες αραβικές χώρες, οι Λίβυοι «Σεμπάμπ» ξεκίνησαν τις μαζικές κινητοποιήσεις (και στις φτωχογειονιές της Τρίπολης) στα μέσα Φεβρουαρίου 2011, εμπνευσμένοι από την Τυνιζιάνικη κι Αιγυπτιακή Επανάσταση. Ήταν, όμως εντελώς απροετοίμαστοι, χωρίς οργάνωση, επαναστατική ηγεσία, κατάλληλο οπλισμό. Έτσι, η καλά οργανωμένη στρατιωτική μηχανή του Καντάφι αντεπιτέθηκε, έπνιξε τις κινητοποιήσεις στις φτωχογειονιές της Τρίπολης και προέ-

λασε ανατολικά μέχρι την Βεγγάζη, δίνοντας πρόσχημα για την ιμπεριαλιστική επέμβαση (όπου γίνανε φανεροί κι οι ανταγωνισμοί μεταξύ Γαλλίας, Βρετανίας, ΗΠΑ, ΕΕ και στο εσωτερικό της καθεμιάς ιμπεριαλιστικής δύναμης).

Πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα, από την μια, στους επαναστάτες εξεγερμένους κατά του τύραννου Καντάφι και, από την άλλη, τον ιμπεριαλισμό μαζί με τα πρακτορεία του (την αμερικανική CIA, τη βρετανική ΜΙ6, τις Γαλλικές μυστικές υπηρεσίες και, φυσικά, την Μοσάντ), χωρίς να ξεχνούμε και το αντιδραστικό «Μεταβατικό Εθνικό Συμβούλιο» της Βεγγάζης. Σ' αυτήν τη βάση παλεύουμε την ιμπεριαλιστική επέμβαση χωρίς να συμβιβασόμαστε με την ντόπια αντιδραστική κανταφική τυραννία και παλεύουμε τους μέχρι πρότινος φίλους της Δύσης στην Τρίπολη χωρίς να κάνουμε καμιά παραχώρηση στους ιμπεριαλιστές.

2. Υπάρχουν τοπικές κοινωνικές-οικονομικές συνθήκες στην Λιβύη που την καθιστούν κι αυτή «αδύναμο κρίκο» και παρέχουν όρους δυνατότητας για την Λιβυκή επανάσταση;

ΝΑΙ. Στη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, ο Καντάφι σαν «τριτοκοσμικός» στρατιωτικός Βοναπάρτης εξισορροπούσε ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και την ιμπεριαλιστική Δύση, όντας ταυτόχρονα μανιόδης αντι-

κομμουνιστής κι αντεργατικός (κάθε εργατική οργάνωση, συνδικαλιστική ή πολιτική απαγορευόταν αυστηρά), και συνάμα αντιπασόταν στον ιμπεριαλισμό σε μια σειρά ζητήματα, παίρνοντας και ορισμένα φιλολαϊκά μέτρα. Βοναπαρτιστικό ρόλο έπαιζε επίσης στο εσωτερικό εξισορροπώντας ανάμεσα στις διάφορες φυλές κι αναπαράγοντας την αρχαϊκή φυλετική δομή σαν αντίβαρο στην εμφάνιση μιας μοντέρνας εργατικής απειλής, εισάγοντας συνάμα από το εξωτερικό μετανάστες εργάτες με επισφαλή, προσωρινή σχέση για να τους ελέγχει και να εμποδίσει την ανάπτυξη ισχυρού ντόπιου προλεταριάτου.

Οι ισορροπίες έξω και μέσα στην χώρα κατέρρευσαν με την διάλυση της ΕΣΣΔ και την καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση με κινητήρια δύναμη την οξυμένη κρίση. Την δεκαετία του '90 ο Καντάφι στράφηκε προς την Δύση και την οικονομία της αγοράς.

Η έννοια του «κράτους εισοδηματία» (rentier State) έχει τους δικούς της περιορισμούς που γιγαντώνονται στην παρούσα κατάσταση. Γι' αυτόν τον λόγο ασκήσαμε κριτική στην ανάλυση του Τζέιμς Πέτρας. Τίποτα δεν μπορούμε να καταλάβουμε π.χ. για το Μπαχρέιν ή την Υεμένη, ακόμα και για την Σαουδική Αραβία πάνω σ' αυτήν την βάση. Το ίδιο ισχύει και για την Λιβύη.

Ο Λιβυκός λαός δεν μετατράπηκε σε «εισοδηματίας», μοναχά ο Καντάφι, η οικογένειά του και το

clan του, μαζί κι ορισμένα στοιχεία από διάφορες φυλές με πρόσβαση στις δομές εξουσίας. Οι στασιμικές για το κατά κεφαλήν εισόδημα δίνουν μια πλασματική εικόνα.

Παρόλο που η απόλυτη πλειοψηφία των εργατών είναι μετανάστες, υπάρχει μια ντόπια εργατική τάξη, έστω και μικρή.

Είναι διαφωτιστικά τα στοιχεία που έδωσε η Επιτροπή του ΔΝΤ που επισκέφτηκε την Λιβύη λίγους μήνες πριν την επαναστατική εξέγερση. (Βλ. <http://www.imf.org/external/np/ms/2010/102810.htm>).

« Η Σοσιαλιστική Λαϊκή Λιβυκή Αραβική Τζαμαχίριγια -2010

Επιθεώρηση για την εφαρμογή του Άρθρου IV , Προκαταρκτικά Συμπεράσματα της Αποστολής, 28 Οκτωβρίου 2010

Μια αποστολή του ΔΝΤ επισκέφτηκε την Λιβύη στις 17-28 Οκτωβρίου 2010 για συζητήσεις για την εφαρμογή του Άρθρου IV. Η αποστολή θα ήθελε να ευχαριστήσει τις Αρχές για την εξαιρετική τους συνεργασία και φιλοξενία.

.....
Έχει συντελεστεί πρόοδος για τη μείωση των απασχολούμενων δημοσίων υπαλλήλων αλλά λείπει ακόμα μια πλήρης μεταρρύθμιση της Δημόσιας διοίκησης. Από τους 340.000 δημοσίου υπαλλήλους που παραπέμφθηκαν σε ένα Κεντρικό Εργατικό Γραφείο για αλλαγή απασχόλησης, το ένα τέταρτο από αυτούς, αναφέρεται ότι βρήκαν άλλη πηγή εισοδήματος κι έτσι δεν πληρώνονται πια από εκροές του κρατικού προϋπολογισμού.

Η Αποστολή συστήνει να επαχυνθεί το πρόγραμμα αλλαγών στην απασχόληση. Η Αποστολή επίσης συστήνει την εφαρμογή μιας δραστηρικής μεταρρύθμισης στο δημόσιο τομέα σε συνεννόηση με την Παγκόσμια Τράπεζα, για την εφαρμογή μιας πιο αποτελεσματικής εισοδηματικής πολιτικής και πολιτικής απασχόλησης.»

Με άλλα λόγια, 340.000 εργαζόμενοι, το 20% του συνολικού Λιβυκού εργαζόμενου πληθυσμού που ανέρχεται σε 1.700.00 (κι όχι απλώς το 20% των δημοσίων υπαλλήλων) διώχτηκαν από την δουλειά τους, ακολουθώντας τις εντολές του ΔΝΤ για ιδιωτικοποιήσεις. Επιπλέον, το καθεστώς Καντάφι περιέκοψε τις επιδοτήσεις στα τρόφιμα, εν μέσω μιας ραγδαίας επιδεινούμενης κρίσης στις τιμές των τροφίμων

Συνεπώς, ο Λιβυκός λαός, ιδιαίτερα οι Σεμπάμπ, η άνεργη και περιθωριοποιημένη νεολαία που ο Τύραννος της Τρίπολης σιγματίζε σαν «ναρκομανείς» είχαν αρκετούς λόγους για να ξεσηκωθούν ενάντια στην εξουσία των φίλων του ΔΝΤ, της παλικής ΕΝΙ, της Βρετανικής ΒΡ κλπ. ακολουθώντας τα βήματα των αδερφών τους στην Τυνησία και την Αίγυπτο.

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ

140 χρόνια

Βλαντιμίρ Ιλιτς Λένιν

[Τα εργατικά προάστια - έγραφε η αθηναϊκή εφημερίδα «Μέλλον», τον Μάρτη του 1871- Μπελβίλ και Βιλέτ τελούν ήδη από μέρες σε κηρυγμένη σχεδόν επανάσταση, οργανώνοντας καθημερινά διαδηλώσεις και οχλαγωγίες. Ο γηραιός στρατηγός Παλαντίν, που ανέλαβε την αργηχία της εθνοφυλακής του Παρισιού, καταβάλλει μάταιες προσπάθειες για να κατευνάσει τα πνεύματα και αποκαταστήσει την τάξη. Επικίνδυνο χαρακτήρα έλαβε ο αναβρασμός κυρίως στο Παρίσι τη νύχτα της 18ης Μαρτίου. Στις 11, τρία τάγματα εθνοφυλακής φέροντας μαζί τους κανόνια, και 4 μυδραλιοβόλα, κατέβηκαν από τα προάστια στο εσωτερικό της πόλης με στασιαστικές φωνές. Ενώ κλήθηκαν να διαλυθούν, οι ταραξίες αντιστάθηκαν και πυροβόλησαν. Τα κυβερνητικά στρατεύματα αναγκάστηκαν τότε να τους επιτεθούν με την λόγχη και να τους τρέψουν σε φυγή. Κατά τη μία μετά τα μεσάνυχτα εξερράγησαν στην οδό Λε Πτελιέ βόμβες νιτρογλυκερίνης. Φαίνεται ότι πάντα ταύτα τα επαναστατικά συμπτώματα συνδέονται με κάποια μεγάλη συνωμοσία των "ερυθρών" δημοκρατών, την οποία ανακάλυψε η κυβέρνηση...».

Ετσι πέρασε στην ειδησιογραφία της Ελλάδας η έκρηξη της πρώτης μεγάλης εργατικής επανάστασης, της Κομμούνας του Παρισιού, το Μάρτη του 1871.

Το κείμενο που ακολουθεί είναι γραμμένο από τον Βλαδимиρ Ιλιτς Λένιν, οργανωτή της ρωσικής Οκτωβριανής επανάστασης, εμπνευστή της προσπάθειας να οργανωθεί η κομμούνα όχι στην κλίμακα μιας πόλης αλλά στην κλίμακα μιας χώρας και σε παγκόσμια κλίμακα. Ο Λένιν βγήκε και χόρεψε στο δρόμο όταν η ρωσική επανάσταση ξεπέρασε τις μέρες της Κομμούνας κατά μία ημέρα. Η Κομμούνα, μαζί με τον Κόκκινο Οκτώβρη εξακολουθούν να είναι μέγι-

στες επαναστατικές εμπειρίες στον αγώνα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό.]

Πέρασαν σαράντα χρόνια από τον καιρό της ανακήρυξης της Παρισινής Κομμούνας*. Σύμφωνα με τα καθιερωμένα, το γαλλικό προλεταριάτο τιμήσε με συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις την μνήμη των αγωνιστών της επανάστασης της 18 του Μάρτη 1871 και στο τέλος του Μάη θα καταθέσει ξανά στεφάνια στους τάφους των κομμουνάρων που εκτελέστηκαν, των θυμάτων της φοβερής "εβδομάδας του Μάη" κι επάνω στους τάφους τους θα δώσει και πάλι όρκο να παλέψει ακούραστα ως τον πλήρη θρίαμβο των ιδεών τους, ως την πλήρη αποπεράτωση του έργου που μας κληροδότησαν.

Αλλά γιατί το προλεταριάτο, όχι μόνο το γαλλικό, αλλά και όλου του κόσμου, τιμά στο πρόσωπο των αγωνιστών της Παρισινής Κομμούνας τους προδρόμους του; Και ποια είναι η κληρονομιά της Κομμούνας;

Η Κομμούνα γενήθηκε αυθόρμητα, κανένας δεν την είχε προετοιμάσει συνειδητά και σχεδιασμένα. Ο αποτυχημένος πόλεμος με την Γερμανία, τα βάσανα τον καιρό της πολιορκίας, η ανεργία στις γραμμές του προλεταριάτου και η καταστροφή της μικροαστικής τάξης, η αγανάκτηση των μαζών ενάντια στις ανώτερες τάξεις και ενάντια στις αρχές που είχαν δείξει πλήρη ανικανότητα, ο υπόκωφος αναβρασμός στους κόλπους της εργατικής τάξης, που ήταν δυσσαρεστημένη με την κατάστασή της και επεδίωκε ένα άλλο κοινωνικό σύστημα, η αντιδραστική σύνθεση της Εθνοσυνέλευσης, που αποτελούσε κίνδυνο για την τύχη της δημοκρατίας, όλα αυτά και πολλά άλλα μαζεύτηκαν, με αποτέλεσμα να σπρωχθούν τον πληθυσμό του Παρισιού στην επανάσταση της 18 του Μάρτη, η οποία παρέδωσε απροσδόκητα την εξουσία στα χέρια της εθνοφρουράς, στα χέρια

της εργατικής τάξης και της μικροαστικής τάξης που είχε προσχωρήσει σ' αυτήν.

Αυτό ήταν ένα γεγονός πρωτοφανές στη ιστορία. Ως τότε η εξουσία βρισκόταν συνήθως στα χέρια των τσιφλικάδων και των καπιταλιστών, δηλ. σε εντολοδόχους τους, που συγκροτούσαν την λεγόμενη κυβέρνηση. Ύστερα όμως από την επανάσταση της 18 του Μάρτη, όταν η κυβέρνηση του κ. Θιέρσου με το στρατό της, την αστυνομία και τους υπαλλήλους της έφυγε από το Παρίσι, ο λαός έμεινε κύριος της κατάστασης και η εξουσία πέρασε στο προλεταριάτο. Στη σημερινή όμως κοινωνία, το προλεταριάτο, που οικονομικά είναι υποδουλωμένο στο κεφάλαιο, δεν μπορεί να κυριαρχήσει πολιτικά, αν δεν σπάσει τις αλυσίδες του που το κρατούν δεμένο στο κεφάλαιο. Και να γιατί το κίνημα της Κομμούνας όφειλε να πάρει αναπόφευκτα σοσιαλιστική χροιά, δηλαδή να επιδιώξει την ανατροπή της κυριαρχίας της αστικής τάξης, της κυριαρχίας του κεφαλαίου, την καταστροφή των ιδιών των θεμελίων του σημερινού κοινωνικού καθεστώτος.

Στην αρχή το κίνημα αυτό ήταν πάρα πολύ μπερδεμένο και ακαθόριστο. Προσχώρησαν σ' αυτό και πατριώτες που έλπιζαν ότι η Κομμούνα θα ξαναρχίσει τον πόλεμο ενάντια στους Γερμανούς και θα τον φέρει σε νικηφόρο τέρμα. Το υποστήριξαν και οι μικροί καταστηματαρχές που τους απειλούσε η καταστροφή, αν δεν δινόταν αναστολή στην εξόφληση των γραμματίων και στην καταβολή των ενοικίων (η κυβέρνηση δεν ήθελε να δώσει αυτή την αναστολή, όμως η Κομμούνα την έδωσε). Τέλος, στις αρχές το συμπαθούσαν εν μέρει και οι αστοί δημοκράτες που φοβούνταν ότι η αντιδραστική Εθνοσυνέλευση (η "χωριατιά", οι άξεστοι τσιφλικάδες) θα επαναφέρει τη μοναρχία. Τον κύριο όμως ρόλο στο κίνημα αυτό τον έπαιζαν, φυσικά, οι εργάτες (ιδίως οι χειροτέχνες του Παρισιού), ανάμεσα στους οποίους τα τελευταία χρόνια της Δεύτερης αυτοκρατορίας είχε γίνει δραστήρια σοσιαλιστική προπαγάνδα και πολλοί απ' αυτούς ανήκαν και στην Διεθνή.

Μόνο οι εργάτες έμειναν ως το τέλος πιστοί στην Κομμούνα. Οι αστοί δημοκράτες και οι μικροαστοί γρήγορα

ξέκοψαν απ' αυτήν: τους πρώτους τους φόβισε ο επαναστατικοσοσιαλιστικός, ο προλεταριακός χαρακτήρας του κινήματος, οι δεύτεροι ξέκοψαν, όταν είδαν ότι ήταν καταδικασμένοι σε αναπόφευκτη ήττα. Μόνο οι Γάλλοι προλετάριοι υποστήριξαν άφοβα και ακούραστα την δική τους κυβέρνηση, μόνον αυτοί μάχονταν και πέθαιναν γι' αυτήν, δηλ. για την υπόθεση της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης, για ένα καλύτερο μέλλον όλων των εργαζομένων.

Εγκαταλελειμμένη από τους χθεσινούς της συμμάχους και χωρίς καμμία υποστήριξη η Κομμούνα έμελε αναπόφευκτα να ηττηθεί. Όλη η αστική τάξη της Γαλλίας, όλοι οι τσιφλικάδες, οι χρηματιστές, οι εργοστασιάρχες, όλοι οι μεγάλοι και οι μικροί κλέφτες, όλοι οι εκμεταλλευτές ενώθηκαν εναντίον της. Η αστική αυτή συμμαχία, που υποστηριζόταν από τον Βίσμαρκ (αυτός απελευθέρωσε από την γερμανική αιχμαλωσία 100.000 γάλλους φαντάρους για να υποτάξουν το επαναστατημένο Παρίσι), πέτυχε να ξεσηκώσει τους καθυστερημένους αγρότες και την επαρχιακή μικροαστική τάξη ενάντια στο παρισινό προλεταριάτο και να κυκλώσει το μισό Παρίσι μ' ένα σιδερένιο κλοιό (το άλλο μισό ήταν μπλοκαρισμένο από τον

γερμανικό στρατό). Σε μερικές μεγάλες πόλεις της Γαλλίας (Μασσαλία, Λυών, Σεντ-Ετιέν, Ντιζόν κ.ά.) οι εργάτες έκαναν επίσης απόπειρες να καταλάβουν την εξουσία, να ανακηρύξουν την Κομμούνα και να βοηθήσουν το Παρίσι, οι απόπειρες όμως αυτές κατέληξαν γρήγορα σε αποτυχία. Και το Παρίσι, που ύψωσε πρώτο τη σημαία της προλεταριακής εξέγερσης, αφέθηκε στις δικές του μόνο δυνάμεις και καταδικάστηκε σε σίγουρη καταστροφή.

Για να νικήσει η κοινωνική επανάσταση πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δύο όροι: υψηλή ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και κατάλληλη προετοιμασία του προλεταριάτου. Το 1871 όμως και οι δύο αυτοί όροι δεν υπήρχαν. Ο γαλλικός καπιταλισμός ήταν ακόμη αδύνατα αναπτυγμένος και η Γαλλία ήταν τότε χώρα κυρίως των μικροαστών (βιοτέχνες, αγρότες, μικροκαταστηματαρχές κ.ά.). Από την άλλη μεριά δεν υπήρχε εργατικό κόμμα, δεν υπήρχε προετοιμασία και μακρόχρονη εξα-

Η άγνοια και η αντίδραση στην Κομμούνα (πίνακας του...

σκηση της εργατικής τάξης που στη μεγάλη πλειοψηφία της δεν καταλάβαινε και πολύ καθαρά τα καθήκοντά της και τους τρόπους της πραγματοποίησής τους. Δεν υπήρχε ούτε σοβαρή πολιτική οργάνωση του προλεταριάτου, ούτε μαζικά συνδικάτα και συνεταιριστικές ενώσεις.

Το βασικό όμως που έλειψε από την Κομμούνα ήταν ο χρόνος, η ελευθερία να εξετάσει προσεκτικά την κατάσταση και να καταπιαστεί με την εφαρμογή του προγράμματός της. Δεν πρόφτασε η Κομμούνα ν' αρχίσει το έργο της, και η κυβέρνηση, που είχε εγκατασταθεί στις Βερσαλιές, άρχισε, με την υποστήριξη όλης της αστικής τάξης, τις πολεμικές επιχειρήσεις ενάντια στο Παρίσι. Και η Κομμούνα έπρεπε να σκεφτεί πρώτ' απ' όλα για την αυτοάμυνά της. Και ως το τέλος, που επήλθε στις 21-28 του Μάη, δεν είχε καιρό να σκεφτεί σοβαρά για τίποτε άλλο.

Ωστόσο, παρά τις τόσο δυσμενείς συνθήκες, παρά την ολιγόχρονη ύπαρξή της, η Κομμούνα πρόφτασε να πάρει κάμποσα μέτρα, που είναι αρ-

ΙΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ

αλλαμβάνουν την Κομμούνα της εποχής)

κετά για να χαρακτηρίσουν το πραγματικό της νόημα και τους πραγματικούς της σκοπούς. Η Κομμούνα αντικατέστησε το μόνιμο στρατό, το τυφλό αυτό όργανο στα χέρια των κυρίαρχων τάξεων, με το γενικό εξοπλισμό του λαού, θέσπισε το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, κατέργησε τον προϋπολογισμό των δρησκευμάτων (δηλ. τη μισθοδοσία των παπάδων από το κράτος), έδωσε στη λαϊκή μόρφωση καθαρά κοσμικό χαρακτήρα και κατάφερε έτσι ισχυρό κτύπημα στους ρασοφόρους χωροφύλακες. Στον καθαρά κοινωνικό τομέα λίγα πρόφτασε να κάνει, ωστόσο αυτά τα λίγα αποκαλύπτουν αρκετά καθαρά το χαρακτήρα της, ως λαϊκής, εργατικής κυβέρνησης: απαγόρευσε τη νυκτερινή δουλειά στα αρτοποιεία, κατέργησε το σύστημα των προστίμων, τη νομιμοποιημένη αυτή ληστεία των εργατών. Τέλος, έκδοσε το περίφημο διάταγμα, σύμφωνα με το οποίο όλες οι φάμπρικες, τα εργοστάσια και τα εργαστήρια, που εγκαταλείφθηκαν ή κλείστηκαν από τους ιδιοκτήτες τους παραδίνονταν στους ερ-

γατικούς συνεταιρισμούς για να ξαναρχίσουν την παραγωγή. Και σαν να ήθελε να υπογραμμίσει το χαρακτήρα της, χαρακτήρα μιας πραγματικά δημοκρατικής, προλεταριακής κυβέρνησης, η Κομμούνα καθόρισε ότι η αμοιβή των υπαλλήλων της διοίκησης και της κυβέρνησης όλων των βαθμών δεν πρέπει να ξεπερνάει το κανονικό εργατικό μεροκάματο και σε καμιά περίπτωση δεν πρέπει να ξεπερνάει τα 6.000 φράγκα το χρόνο (λιγότερο από 200 ρούβλια το μήνα).

Όλα αυτά τα μέτρα έδειχναν αρκετά καθαρά ότι η Κομμούνα αποτελεί θανάσιμη απειλή για τον παλιό κόσμο, το θεμελιωμένο στην υποδούλωση και την εκμετάλλευση. Γι' αυτό η αστική κοινωνία δεν μπορούσε να κοιμηθεί ήσυχα, όσο στο Δημαρχείο του Παρισιού ανέμιζε η κόκκινη σημαία του προλεταριάτου. Και όταν τελικά η οργανωμένη κυβερνητική δύναμη κατόρθωσε να καταβάλει την άσχημα οργανωμένη δύναμη της επανάστασης, οι βοναπαρτικοί στρατηγοί, που τις έφαγαν από τους γερμανούς και έκαναν το γενναίο απέναντι στους νικημένους συμπατριώτες τους, οι γάλλοι αυτοί Ρενεκάμπφ και Μέλλερ-Ζακομέλσκι, οργάνωσαν μια σφαγή, που δεν είχε ξαναδεί το Παρίσι. Περίπου 30.000 κάτοικοι του Παρισιού σκοτώθηκαν από την εξαγριωμένη φανταρία, 45.000 περίπου πιάστηκαν και αργότερα πολλοί απ' αυτούς εκτελέστηκαν, χιλιάδες στάλθηκαν στα κάτεργα και στην εξορία. Γενικά το Παρίσι έχασε περίπου 100.000 από τα παιδιά του και ανάμεσα σ' αυτά τους καλύτερους εργάτες απ' όλα τα επαγγέλματα.

Η αστική τάξη ικανοποιήθηκε. "Με το σοσιαλισμό ξοφλήσαμε τώρα για πολύ καιρό!", έλεγε ο αρχηγός της, ο αιμοδιψής νάνος, ο Θιέρσο, ύστερα από το αιματηρό λουτρό που έκανε με τους στρατηγούς του στο παρισινό προλεταριάτο. Του κάκου όμως έκρωζαν τα αστικά αυτά κοράκια. Ύστερα από έξι περίπου χρόνια μετά την καταστροφή της Κομμούνας, όταν πολλοί μαχητές της έλιωναν ακόμη στα κάτεργα και στις εξορίες, στη Γαλλία άρχιζε κιόλας ένα νέο εργατικό κίνημα. Η καινούργια σοσιαλιστική γενιά, πλουτισμένη με την πείρα των προδρόμων της, που δε ήταν όμως καθόλου απογοητευμένη από την ήττα τους, άρπα-

ξε τη σημαία που έπεσε από τα χέρια των μαχητών της Κομμούνας και την έφερε με πεποίθηση και τόλμη μπροστά στα συνθήματα: "Ζήτω η κοινωνική επανάσταση! Ζήτω η Κομμούνα!".

Και ύστερα από άλλα δύο χρόνια το νέο εργατικό κόμμα, με τη ζύμωση που ανάπτυσσε στη χώρα, υποχρέωσε τις κυρίαρχες τάξεις να απελευθερώσουν τους αιχμαλώτους κομμουνάρους που βρίσκονταν ακόμη στα χέρια της κυβέρνησης.

Τη μνήμη των μαχητών της Κομμούνας την τιμούν όχι μόνο οι γάλλοι εργάτες, αλλά και το προλεταριάτο όλου του κόσμου. Γιατί η Κομμούνα δεν πάλευε για κάποιο τοπικό, είτε στενά εθνικό σκοπό, αλλά για την απελευθέρωση όλης της εργαζόμενης ανθρωπότητας, όλων των ταπεινών και καταφρονεμένων. Η Κομμούνα, σαν πρωτοπόρος μαχητής της κοινωνικής επανάστασης, απόσπασε τη συμπάθεια του προλεταριάτου παντού όπου αυτό υποφέρει και αγωνίζεται. Η εικόνα της ζωής και του θανάτου της, η μορφή της εργατικής κυβέρνησης, που πήρε και κράτησε στα χέρια της πάνω από δυό μήνες την πρωτεύουσα του κόσμου, το δέμα της ηρωικής πάλης του προλεταριάτου και τα μαρτύριά του μετά την ήττα, όλα αυτά ανέβασαν το ηθικό εκατομμυρίων εργατών, αναπτέρωσαν τις ελπίδες τους, και τράβηξαν την συμπάθειά τους προς το μέρος του σοσιαλισμού. Η βροντή των κανονιών του Παρισιού αφύπνισε τα πιο καθυστερημένα στρώματα του προλεταριάτου, που ήταν βυθισμένα σ' ένα βαθύ ύπνο και έδωσε παντού ώθηση στο δυνάμωμα της επαναστατικής-σοσιαλιστικής προπαγάνδας. Να γιατί το έργο της

Κομμούνας δεν πέθανε, ζει μέχρι σήμερα στον καθένα από μας.

Η υπόθεση της Κομμούνας είναι υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης, υπόθεση της ολοκληρωτικής πολιτικής και οικονομικής απελευθέρωσης των εργαζομένων, είναι υπόθεση του παγκόσμιου προλεταριάτου. Και με την έννοια αυτή το έργο της Κομμούνας είναι αθάνατο.

(* Γράφτηκε από τον Λένιν στην 40η επέτειο της Παρισινής Κομμούνας και δημοσιεύτηκε στη "Ραμπότσαγια Γκαζέτα", αρ. φύλλ.4-5 στις 15 (28) του Απριλίου 1911)

ΕΕΚ

Διεθνιστική Αλληλεγγύη στους εργάτες της Βόρειας Κύπρου

[Με την ευκαιρία της κήρυξης της τρίτης γενικής απεργίας των εργαζομένων της Βόρειας Κύπρου, το ΕΕΚ έστειλε το παρακάτω μήνυμα]

Αγαπητοί σύντροφοι, αδέρφια μας στην κατεχόμενη Βόρεια Κύπρο

Το ΕΕΚ σας στέλνει τους πιο θερμούς, αδερφικούς και ηθικούς και εκφράζει την πλήρη ταξική του αλληλεγγύη στην Τρίτη Γενική Απεργία που πραγματοποιήσατε στις 7 Απρίλη 2011, ενάντια στα αντιλαϊκά μέτρα και στις δρακόντειες περικοπές που επιβάλλει η καπιταλιστική ολιγαρχία και οι αποικιοκρατικές τουρκικές δυνάμεις.

Ο αγώνας σας είναι αντικειμενικά ενωμένος με τον αγώνα που δίνουν οι Έλληνες εργάτες, ιδίως τον τελευταίο ένα χρόνο, με επιτυχημένες Γενικές Απεργίες ενάντια στο βάρβαρο πρόγραμμα που επιβάλλει η ελληνική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, υπηρετώντας το ΔΝΤ, την ΕΕ και την ΕΚΤ, καταστρέφοντας μισθούς, συντάξεις, δουλειές, το βιοτικό επίπεδο, την υγεία και την παιδεία εκατομμυρίων ανθρώπων για να σώσει τις διεθνείς και ντόπιες τράπεζες και το καπιταλιστικό σύστημα που οδήγησε τη χώρα μας στην πτώχευση.

Είμαστε σίγουροι, ότι εμείς, ο λαός, θα τους νικήσουμε! Για να πετύχουμε τη νίκη, πρέπει να ξεπεράσουμε τα εμπόδια που βάζει η προδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία, στο ισχυρό εργατικό κίνημα, περιορίζοντας μέχρι στιγμής τις μαζικές δράσεις σε 24ωρες διαμαρτυρίες. Η εργατική τάξη και τα ταξικά συνδικάτα πρέπει να οργανώσουν και να προετοιμάσουν Γενική Απεργία Διαρκείας για να νικήσουν την κυβέρνηση, τους ιμπεριαλιστικούς πράκτορες του παγκόσμιου χρηματιστικού κεφαλαίου, το ΔΝΤ, την ΕΕ, την ΕΚΤ, για να ανοίξει ο δρόμος για την εργατική εξουσία και την κοι-

νωνική χειραφέτηση. Ο Σοσιαλισμός, είναι η μόνη διέξοδος από το σημερινό αδιέξοδο του χρεοκοπημένου κοινωνικού συστήματος.

Έχουμε τους ίδιους ταξικούς εχθρούς που προσπαθούν να μας χωρίσουν με σοβινιστικούς όρους, την άρχουσα τάξη της Ελλάδας και της Τουρκίας και τον ιμπεριαλισμό που είναι υπεύθυνοι για την τραγωδία και την διαίρεση της Κύπρου. Αλλά η διεθνιστική ενότητα και η αλληλεγγύη μας, θα επικρατήσει!

Η συνεχιζόμενη Αραβική Επανάσταση είναι η πηγή της έμπνευσής μας! Η επαναστατική θύελλα που συνταράσσει όλη την περιοχή μας, ολόκληρη τη Μέση Ανατολή στην κοινή γειτονιά μας και στις πύλες μιας Ευρώπης, βυθισμένης στην οικονομική κρίση και την κοινωνική αναταραχή, δεν μπορεί να περιοριστεί, παρά την καταπίεση και την ιμπεριαλιστική πολεμική επέμβαση, η οποία προσπαθεί να δώσει ένα «δημοκρατικό» προσώπιο στο ίδιο κοινωνικό σύστημα. Το τζίνι βγήκε από το μπουκάλι!

Ας ενώσουμε τις δυνάμεις μας διεθνώς για να οικοδομήσουμε το νέο μέλλον, της ελευθερίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης για τους λαούς μας. Νίκη στο απεργιακό κίνημα στη Βόρεια Κύπρο!

Για μια ενωμένη, ανεξάρτητη, σοσιαλιστική Κύπρο, στην οποία Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι θα ζουν ίσοι σαν αδέρφια, χωρίς ξένα στρατεύματα και ιμπεριαλιστικές βάσεις!

Έξω ο ιμπεριαλισμός από τη Λιβύη, την Κύπρο, την Ανατολική Μεσόγειο και τη Μέση Ανατολή!

Για μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία ελεύθερων και ανεξάρτητων λαών στη Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια! Ζήτω η διεθνιστική αλληλεγγύη και ο προλεταριακός διεθνισμός!

Η Κ.Ε. του ΕΕΚ της Ελλάδας
Αθήνα, 5 Απρίλη 2011

Η ΙΣΛΑΝΔΙΑ ΠΡΟΣΧΩΡΕΙ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ... «ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΩ»

Για δεύτερη φορά μέσα σε λιγότερο από ένα χρόνο ο ισλανδικός λαός δίνει μια... «νωπή λαϊκή εντολή» στα λαμόγια του διεθνούς τραπεζικού κεφαλαίου: Δεν πληρώνουμε την κρίση που εσείς μας φορτώσατε!!

Στο δημοψήφισμα του Σαββάτου 9 Απριλίου το 58% των Ισλανδών απέρριψε την πρόταση/συμφωνία που είχε επεξεργαστεί η κεντρο-αριστερή κυβέρνηση Σοσιαλδημοκρατών και Αριστερού Κόμματος (με την στήριξη της δεξιάς αξιωματικής αντιπολίτευσης του Κόμματος της Ανεξαρτησίας) από την μια μεριά, και των κυβερνήσεων του Ην. Βασιλείου και της Ολλανδίας από την άλλη.

Η πρόταση αυτή συνίστατο στην τροποποίηση της αντίστοιχης που είχε απορριφθεί παταγωδώς και ηχηρώς τον Μάιο του 2010 με το συντριπτικό 93%.

Τότε τα 4 δις ευρώ που η Ισλανδική τράπεζα Landsbanki άφησε ακάθλητα από καταθέσεις σε Ολλανδία και Αγγλία δια μέσου της θυγατρικής Icesave, που κατέρρευσε τον Οκτώβριο του 2008, θα πληρώνονταν από το ισλανδικό δημόσιο με επιτόκιο 5,5% σε μια περίοδο οκταετίας (2016-2024).

Τώρα στη νέα πρόταση που απορρίφθηκε και αυτή, το επιτόκιο «έπεσε» στο 3,3% και ο χρόνος αποπληρωμής επιμηκύνθηκε.

Σύμφωνα με αυτήν την πρόταση, ο κάθε Ισλανδός ανεξαρτήτως ηλικίας, θα αναγνώριζε ως δικό του χρέος, ποσό της τάξης των 100 ευρώ το μήνα για τα επόμενα τριάντα χρόνια, από το 2016 μέχρι το 2046!

Μιλάμε φυσικά, για ένα χρέος ιδιωτικής τράπεζας που κατέρρευσε (η μία από τις 4 της μικρής νησιωτικής σκανδιναβικής χώρας των 250 χιλιάδων κατοίκων) και που την κρατικοποίησε άρον άρον η προηγούμενη δεξιά κυβέρνηση, ουσιαστικά εξαγοράζοντας την χασούρα της και μεταφέροντάς την στο δημόσιο.

Το ποσό με απόλυτα νούμερα για την διεθνή χρηματαγορά ίσως φαντάζει αστείο, ωστόσο είναι πολύ μεγάλο για μια χώρα

τόσο μικρή πληθυσμιακά. Οι συμβολισμοί δε, της διαρκούς άρνησης των ισλανδών να υποταχτούν στο ντόπιο πολιτικό κατεστημένο που τους μετατρέπει σε σκλάβους του διεθνούς τραπεζικού συστήματος είναι ιδιαίτερα σημαντική.

Ήδη οι κυβερνήσεις Αγγλίας και Ολλανδίας έχουν παγώσει τα περιουσιακά στοιχεία ισλανδικών συμφερόντων στις χώρες τους - κάνοντας μάλιστα χρήση των δρακόντειων αντιτρομοκρατικών νόμων που έχουν ψηφίσει !!! - και απειλούν με προσφυγή στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης αλλιά και ασκούν μεγάλες πιέσεις στη ζώνη της ΑΟΖ του Ατλαντικού, αναμοχλεύοντας ουσιαστικά και άλυτα γεωπολιτικά ζητήματα που στο παρελθόν είχαν προκαλέσει ακόμη και θερμά επεισόδια. Όπως π.χ. τον λεγόμενο «πόλεμο του μπακαλιάρου» του 1976 μεταξύ Αγγλίας και Ισλανδίας.

Μόλις το καλοκαίρι του 2008 η Ισλανδία ήταν η τέταρτη χώρα παγκοσμίως στον δείκτη της Παγκόσμιας Τράπεζας σύμφωνα με το κατά κεφαλήν ΑΕΠ της.

6 μήνες αργότερα, και ενώ ήδη είχε ξεκινήσει η χρεοκοπία της, τα νούμερα ήταν συντριπτικά:

Το μικρό χρηματιστήριο της ουσιαστικά διαλύθηκε και μετατράπηκε σε νεκροταφείο μετοχών και μετόχων με πτώση 90%!

Η πάλη ποτέ έδρα επενδυτικών funds που εκμεταλλεύονταν την γεωγραφική τοποθεσία της χώρας - μεταξύ Ευρώπης και Αμερικής - μετατράπηκε σε κρανίου τόπο.

Οι 4 ιδιωτικές και οι 2 κρατικές τράπεζες της, κήρυξαν χρεοκοπία και επέβαλλαν όριο ανάληψης στους χιλιάδες μικροκαταθέτες.

Η ισλανδική κορώνα υποτιμήθηκε κατά 75%!

Η χώρα βρέθηκε να χρωστά 17 φορές το ΑΕΠ της. Τα επίμαχα 4 δις που μπήκαν δυο φορές και

απορρίφθηκαν και τις δύο από τον λαό σε δημοψήφισμα είναι μόνο ένα μέρος του χρέους.

Η ανεργία εκτινάχτηκε από το 2% στο 15,5%.

Η πανικόβλητη μικρή πολιτική ελίτ της χώρας είναι στριμωγμένη ανάμεσα στις πιέσεις του διεθνούς τραπεζικού κεφαλαίου και τη λαϊκή οργή.

Οι Ισλανδοί άηλωσε ήταν οι πρώτοι από όλους που ξεσκώθηκαν τον Οκτώβριο του 2008 - ακόμη και πριν τον δικό μας Δεκέμβριο - και με διαρκείς κινητοποιήσεις που ριζοσπαστικοποιήθηκαν μετά τον δικό μας Δεκέμβριο, έριξαν την κυβέρνησή τους στις αρχές του 2009.

Γιώργος Χλωρός

ΥΓ: Είναι απορίας άξιο πώς γίνεται και οι μόνοι ίσως θαυμαστές της μικρής ισλανδικής πολιτικής ελίτ, να είναι μερικοί πολιτικοί αναλυτές της ελληνικής αριστεράς που αναγνωρίζουν στον δεξιό Ισλανδό πρόεδρο Γκρίμσον, ανυπαρκτες αντι-ιμπεριαλιστικές προθέσεις την στιγμή που την επαύριον κιάλα του

αρνητικού αποτελέσματος του δημοψηφίσματος ανακοίνωσε την πρόθεσή του για νέο - τρίτο κατά σειρά - δημοψήφισμα και νέα διαπραγμάτευση....

Στη χώρα που γνώρισε τον εφιάλτη της ραδιενέργειας, από την εγκληματική ρίψη των βομβών ουρανίου και πλουτωνίου στο Ναγκασάκι και τη Χιροσίμα, που είδε τα παιδιά της να γεννιούνται με τερατογενέσεις και καρκινογενέσεις, ο πυρηνικός εφιάλτης έχει γίνει εφιαλτική πραγματικότητα.

Αυτή τη φορά, από τη λεγόμενη χρήση της πυρηνικής ενέργειας "για ειρηνικούς σκοπούς" - ψευδώνυμο του καπιταλιστικού κέρδους και της ενεργειακής ισχύος.

Μετά το σεισμό των 9 ρίχτερ και το δολοφονικό τσουνάμι και την έκρηξη στο πυρηνικό εργοστάσιο της Φουκουσίμα, η κατάσταση έχει γίνει ανεξέλεγκτη. Ενα μήνα μετά την καταστροφή του πυρηνικού αντιδραστήρα, οι ίδιες οι ιαπωνικές αρχές αναγκάστηκαν να αναβαθμίσουν την κλίμακα του ατυχήματος από την κατηγορία 6 στην κατηγορία 7 της επτάβαθμης διεθνούς κλίμακας, δηλαδή ισοδύναμο με εκείνο του Τσερνόμπιλ.

Παραπλανητικά καθησυχαστικός, ο εκπρόσωπος της ια-

Εργαζόμενοι στα ΜΜΕ

ΠΟΛΕΜΟΣ με για Ανεργία κ

Σε εξαιρετικά κρίσιμη φάση έχει μπει η αναμέτρηση μεταξύ των εργαζόμενων στα ΜΜΕ και τους εργοδότες μετά την τετραήμερη απεργία της περασμένης εβδομάδας.

Η κρίση σαρώνει το σαθρό οικονομικό υπόβαθρο της πολιτικοοικονομικής διαπλοκής πάνω στο οποίο είχε στηριχθεί το σύστημα των ΜΜΕ στην Ελλάδα και ανάγει το ζήτημα της απασχόλησης και της συλλογικής σύμβασης σε κεντρικό ζήτημα για όλους του κλάδους που εργάζονται στον τομέα των ΜΜΕ.

Η απεργία πέτυχε από την άποψη της συμμετοχής και της περιφρούρησής της, αλλά λίγες ώρες πριν την έναρξή της είχαν κυκλοφορήσει εκτάκτως όλα σχεδόν τα Σαββατοκυριακάτικα φύλλα των οποίων την έκδοση θα εμπόδιζε η απεργία...

Η ένταση έχει πολλαπλασιαστεί από το γεγονός ότι η "ηγεσία" της ΕΣΗΕΑ και κυρίως η άτυπη συνεργα-

σία της δεξιάς και της κυβερνητικής παράταξης (σε όλες τις εκδοχές της) έχει οδηγήσει τον κλάδο σε πλήρες αδιέξοδο, με τις απολύσεις να γίνονται σχεδόν ανεμπόδιστα (από πλευράς ΕΣΗΕΑ) πράγμα που έχει προκαλέσει τη μαζική αμφισβήτησή της από μεγάλα τμήματα εργαζόμενων σε μεγάλες εφημερίδες και κανάλια.

Χαρακτηριστικό είναι ότι η απεργία επεκτάθηκε τη Δευτέρα το πρωί με εξάωρη στάση εργασίας μόνο μετά από μεγάλες "πιέσεις" που δέχθηκε την Παρασκευή το πρωί στην συγκέντρωση των εργαζόμενων η "ηγεσία" του Σόμπολου, για να μη κυκλοφορήσουν την Δευτέρα το πρωί φύλλα που είχαν προετοιμασθεί στη διάρκεια της απεργίας και θα κυκλοφορούσαν αμέσως μετά την λήξη της.

Οι εκδότες των μεγάλων εκδοτικών ομίλων ετοιμάζονται για μετωπική ρήξη με σημείο αναφοράς τις μαζικές απολύσεις, την μη υπογρα-

Υσίμα, το Τσερνόμπιλ της Ιαπωνίας

πωνικής Ρυθμιστικής Αρχής για την πυρηνική ενέργεια Χιντεχίκο Νισιγιάμα, δήλωσε ότι η αναλογία με το Τσερνόμπιλ δεν σημαίνει απαραίτητα ότι στη Φουκουσίμα εκλύεται και αντίστοιχη ποσότητα ραδιενέργειας:

«Με βάση τα στοιχεία που συγκεντρώνουμε από τις 18 Μαρτίου, πρέπει να ανεβάσουμε το συμβάν στην κλίμακα επτά. Αλλά η ραδιενέργεια που έχει διαρρεύσει είναι μόλις το ένα δέκατο από αυτή που διέρρευσε στο Τσερνόμπιλ» υποστήριξε. Όμως, η ίδια αρχή για πολλές μέρες επέμενε να κατατάσσει το ατύχημα στο επίπεδο 5.

Τυπικά, αν κανείς μείνει μόνο στις παρούσες μετρήσεις, η ραδιενέργεια που έχει διαρρεύσει πράγματι (και με την επιφύλαξη ότι τα στοιχεία που δίνονται είναι αληθή) είναι πολύ μικρότερη από την έκρηξη του Τσερνόμπιλ. Όμως, ο κίνδυνος είναι να εξελιχθεί σε τρισχιρότερο δράμα, καθώς στη Φουκουσίμα η βλάβη αφορά όχι έναν αντιδραστήρα όπως στο Τσερνόμπιλ, αλλά τέσσερις. Σε 4 αντιδραστήρες έχουν σημειωθεί ζημιές και, ακόμη, δεν λειτουργεί σωστά το σύστημα ψύξης ούτε στους χώρους εναπόθεσης ραδιενεργών καταλοίπων.

Επιπλέον, το πρωί της Τρίτης 12/4 εκπρόσωπος της ιδιωτικής εταιρίας TEPCO που διαχειρίζεται τον πυρηνικό σταθμό, έκανε λόγο και για πυρκαγιά

στον αντιδραστήρα, προφανώς μετά το νέο σεισμό 7 Ρίχτερ της Δευτέρας 11 Απριλίου, έναν ακριβώς μήνα μετά τον καταστροφικό σεισμό και το τσουνάμι.

Εξ αιτίας των αυθόρμητων διασπάσεων που συντελούνται στο πυρηνικό υλικό, η καταστροφή του συστήματος

ψύξης κινδυνεύει να εξαπολύσει σε πλανητική κλίμακα τεράστιες ποσότητες ραδιενέργειας. Ήδη, η απελπισμένη επιχείρηση ψύξης με πυροσβεστικά οχήματα έχει δημιουργήσει, εκτός από αιωρούμενα ραδιενεργά σωματίδια, χιλιάδες κυβικά μέτρα νερού μολυσμένου με υψηλή ραδιενέργεια, τα οποία η

εταιρία, σε συμφωνία με την κυβέρνηση, επιχειρεί να ρίξουν στη θάλασσα.

Ήδη, από τις 4/4/2011 η Tepco ξεκίνησε τη μεταφορά συνολικά 11,5 εκατομμύριων λίτρων νερού με ραδιενέργεια στη θάλασσα. Αυτό κρίθηκε αναγκαίο προκειμένου να δημιουργηθεί χώρος για την αποθήκευση πολύ πιο μολυσμένου με ραδιενέργεια νερού. Εκπρόσωπος της εταιρίας διαβεβαιώνει ότι το μέτρο αυτό δεν συνεπάγεται κινδύνους για την ανθρώπινη υγεία.

Στην πραγματικότητα, η διαχείριση του ραδιενεργού νερού μολύνει όλη την γύρω θάλασσα και τμήματα του ευρύτερου Ειρηνικού Ωκεανού. Όπως και στο Τσερνόμπιλ, αρκετά χρόνια αργότερα θα φανούν οι συνέπειες στην υγεία των ανθρώπων ιδίως με τον πολλαπλασιασμό των παθήσεων καρκίνου. Ήδη, ανακοινώθηκε ότι στη γύρω από το

Φουκουσίμα περιοχή δεν θα μπορεί να κατοικήσουν άνθρωποι για 20-30 χρόνια. Μερικά από τα ραδιενεργά υλικά έχουν χρόνο ζωής μερικές δεκάδες χρόνια έως και εκατομμύρια χρόνια.

Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Εντάνο, διευκρίνισε ότι δεν υπάρχει εναλλακτική επιλογή από το να ριχθεί το ραδιενεργό νερό στη θάλασσα. Όταν θα έχει ολοκληρωθεί αυτή η διαδικασία, είπε, μπορούν να ξεκινήσουν οι εργασίες αποκατάστασης του κατεστραμμένου συστήματος ψύξης.

Πρώτα δημιούργησαν ένα τέρας του Φραγκενστάιν και ύστερα έρχονται να πουν ότι δεν υπάρχει εναλλακτική λύση.

Ένα μήνα μετά τον σεισμό 9 ρίχτερ και το καταστροφικό τσουνάμι 160.000 άνθρωποι ζουν σε προσωρινά καταλύματα και παρακολουθούν τις εξελίξεις ανήμποροι να αντιδράσουν. Σε ακτίνα 30 χιλιομέτρων στην αρχή, και 40 αργότερα έχει δοθεί εντολή εκκένωσης, ενώ οι πωλήσεις φρούτων και λαχανικών από την περιοχή έχει απαγορευτεί.

Το πυρηνικό ατύχημα στη Φουκουσίμα, 25 χρόνια μετά το Τσερνόμπιλ, επιβεβαιώνει όλες εκείνες τις φωνές που υψώνονται ενάντια στα πυρηνικά εργοστάσια παραγωγής ενέργειας. Πρώτον δεν υπάρχει απόλυτη ασφάλεια, άρα πάντα αιωρείται μια θανάσιμη απειλή. Δεύτερον δεν υπάρχει τρόπος αποθήκευσης των ραδιενεργών καταλοίπων. Τρίτον η παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας με χρήση πυρηνικών αντιδραστήρων σχάσης δεν είναι φθηνή. Απλώς οι εταιρίες (κυρίως αμερικανικές, γαλλικές, ρωσικές) φορτώνουν το κόστος αποθήκευσης, ή το κόστος μεταφοράς των πυρηνικών υλικών στους αντίστοιχους κρατικούς προϋπολογισμούς των χωρών που εγκαθιστούν πυρηνικούς σταθμούς.

Θ.

Εργοδότες - Κυβέρνηση αι Συλλογική Σύμβαση

φή Συλλογικής Σύμβασης, ιδιαίτερα μετά την ανακοίνωση της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς με την οποία μπαίνουν σε επιτήρηση οι μετοχές του Ομίλου Μπόμπολα, του ΔΟΛ, της Ελευθεροτυπίας και του Τηλέτυπου.

Οι διαπραγματεύσεις μεταξύ ΕΣΗΕΑ και ΕΙΗΕΑ ούτως ή άλλως έχουν παγώσει καθώς δεν υπάρχει κοινός τόπος. Η τελευταία συνάντηση περιελάμβανε την πρόταση Μπόμπολα για μειώσεις αποδοχών 15%, χωρίς δέσμευση για απολύσεις, την πρόταση Ψυχάρη για μηδενικές αυξήσεις χωρίς μαζικές απολύσεις, ενώ η ΕΣΗΕΑ "διεκδικεί" συμφωνία για μηδενικές αυξήσεις με διασφάλιση των θέσεων εργασίας.

Μετά την τετραήμερη απεργία, σε αρκετά συγκροτήματα γίνονται υπόγειες διεργασίες για δημιουργία επιχειρησιακών σωματείων με στόχο την κατάργηση της συλλογικής σύμβασης και την υπογραφή αλλά κάρτ επιχειρησιακών συμβάσεων "προσαρμοσμένων" στις επί μέρους ανάγκες του κάθε εργοδότη. Μετά την απεργία έγιναν Γ.Σ. σε Νέα και

Βήμα όπου, υπό την πίεση της εργοδοσίας, επιχειρήθηκε να γίνουν βήματα στην κατεύθυνση αυτή ενάντια στην θέληση των εργαζόμενων και των εκπροσώπων τους.

Πληροφορίες αναφέρουν μάλιστα ότι ήδη στελέχη στις εφημερίδες Νέα, Καθημερινή και Έθνος μαζεύουν υπογραφές για την κατάθεση αίτησης σύστασης σωματείου.

Αντίστοιχες κουβέντες έχουν γίνει και σε κανάλια πανελλαδικής εμβέλειας, όπου η ιδιοκτησία "πιέζει" για απευθείας συνομιλίες με επιτροπή εργαζομένων, εκλεγμένων από το προσωπικό, αντί της ΕΣΗΕΑ και του εκπροσώπου των εργαζομένων.

Στο μέτωπο που έχει ανοίξει, κρίσιμο ρόλο αναμένεται να παίξει η πλευρά της Κυβέρνησης (που προς το παρόν προσπαθεί να φαίνεται ότι μένει στην άκρη κάνοντας όμως τη δουλειά της με τους κυβερνητικούς και δεξιούς συνδικαλιστές) η οποία μέσω του Υπουργείου έχει ετοιμάσει νέο νόμο για το μοίρασμα της πίτας των ηλεκτρονικών αδειών και

των εργαλείων χρηματοδότησης των μεγάλων συγκροτημάτων.

Σε κάθε περίπτωση όλα δείχνουν ότι μέσα στο δεύτερο τρίμηνο ολόκληρος ο κλάδος των εργαζόμενων στα ΜΜΕ, από τους τεχνικούς μέχρι τους δημοσιογράφους, θα βρεθεί μπροστά σε ένα πρωτόγνωρο κύμα απολύσεων και κλεισίματος επιχειρήσεων στο πλαίσιο της "μνημονιακής" συρρίκνωσης τόσο του αριθμού όσο και του μεγέθους εφημερίδων, καναλιών, ραδιοφώνων, με μία ηγεσία στην ΕΣΗΕΑ που όχι μόνο είναι υπεύθυνη για ό,τι έχει συμβεί μέχρι σήμερα αλλά και για ό,τι με την άμεση ή έμμεση συνεργασία της έχει σχεδιασθεί από τους εργοδότες με την αφανή συνεργασία της κυβέρνησης για τους επόμενους μήνες. Μέσα στο κλίμα αυτό η ΕΣΗΕΑ είναι υποχρεωμένη να πάει σε εκλογές μέσα στο επόμενο δίμηνο...

* Παρ' όλα αυτά πληροφορίες αναφέρουν ότι υπήρξαν άτυπες συναντήσεις Ψυχάρη - Σόμπολου στις οποίες προωθείται το σχήμα "μηδέν αυξήσεις μηδέν απολύσεις" με πενήνήμερη εργασία που σημαίνει κατάργηση των αυξημένων κυριακάτικων αμοιβών οι οποίες είναι σημαντικό μέρος των αμοιβών σε εφημερίδες και κανάλια. Σύμφωνα με τις ίδιες πληροφορίες ο Ψυχάρης φέρεται να κινείται για λογαριασμό και του Μπόμπολα παρά την διατυπωμένη από τον τελευταίο απαίτηση για μείωση αμοιβών κατά 15%.

– ΜΕΡΟΣ 2ο –

Τέσσερις σταλινικοί καθηγητές ιστορίας ανέλαβαν να συγγράψουν τον τόμο «Οι Δίκες της Μόσχας» στη σειρά ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΔΙΚΕΣ που η εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* διένειμε στο αναγνωστικό της κοινό.

Αν επρόκειτο για δίκη σε αστικό δικαστήριο οι δικαστές, αν δεν είχαν αυτοεξαιρεθεί, θα είχαν εξαιρεθεί ύστερα από αίτημα των/του κατηγορουμένων/ου ως μη εξασφαλίζοντες την αντικειμενικότητα της δίκης. Οι συνεργάτες της *Ελευθεροτυπίας* δεν εξασφαλίζουν το παραμικρό εκέγγυο μιας στοιχειώδους αντικειμενικότητας στην πραγμάτευση του ζητήματος.

Στο προηγούμενο άρθρο της *Νέας Προοπτικής* δείξαμε την προκατάληψη και τις συκοφαντίες ενάντια στον Τρότσκι, τον κύριο κατηγορούμενο στις Δίκες της Μόσχας, που αναπαράγουν οι συγγραφείς του τόμου, ιδίως ο κ. Δάγκας, καθηγητής ιστορίας στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο.

Όμως, δεν τους εγκυαλούμε για την προκατάληψη με την οποία αντιμετωπίζουν τον Τρότσκι. Τους εγκυαλούμε για τις αναπόδεικτες, συκοφαντικές κατηγορίες που εκτοξεύουν εναντίον του Τρότσκι και της Τέταρτης Διεθνούς που την κατηγορούν ως χειραγωγούμενη από τις μυστικές υπηρεσίες «εναντίον του αληθινού αντιπάλου, των μπολσεβίκων», όπου μπολσεβίκος βαφτίζεται ο... Στάλιν. (σελ. 53) Σ' αυτές τις συκοφαντίες απαντήσαμε στο προηγούμενο άρθρο.

Εδώ ας επικεντρωθούμε στις δίκες καθαυτές. Θα περίμενε κανείς, ύστερα από 75 χρόνια, ο ιστορικός να κάνει μια αποτίμηση της δικαστικής διαδικασίας. Ήταν προδοτές οι κατηγορούμενοι, ήταν συκοφαντικές και σκηνοθετημένες οι κατηγορίες; Βεβαίως ο ιστορικός δεν είναι δικαστής, και στην προκειμένη περίπτωση δεν νομίζουμε ότι έχουμε να κάνουμε με μια αναθεώρηση της δίκης, αλλά με μια απόφαση της ιστορίας.

Ο παρουσιαζόμενος τόμος, των σταλινικών καθηγητών για τις Δίκες της Μόσχας, στις 112 σελίδες παρουσιάζει τις απόψεις των συγγραφέων για τις Δίκες και στις υπόλοιπες 78 σελίδες, στο Παράρτημα, παρουσιάζει αποσπά-

σματα από τα πρακτικά των δικών και ορισμένα αποσπάσματα από την αλληλογραφία των οργανωτών των δικών με τον εμπνευστή τους, τον Στάλιν. Στον καιρό τους, τα πρακτικά είχαν εκδοθεί, με φροντίδα της Μόσχας, σε πολλές γλώσσες. Το πραγματικά νέο, στον τόμο, είναι ορισμένα, -κατακερματισμένα δυστυχώς- αποσπάσματα μεταξύ του Στάλιν και των Γιάκοντα, Γιεζόφ, Βυσίνσκι κλπ. Και βέβαια, υπάρχει μια κραυγαλέα έλλειψη, η πλήρης απουσία της 3ης Δίκης της Μόσχας, της δίκης των Μπουκάριν, Ρίκοφ κλπ.

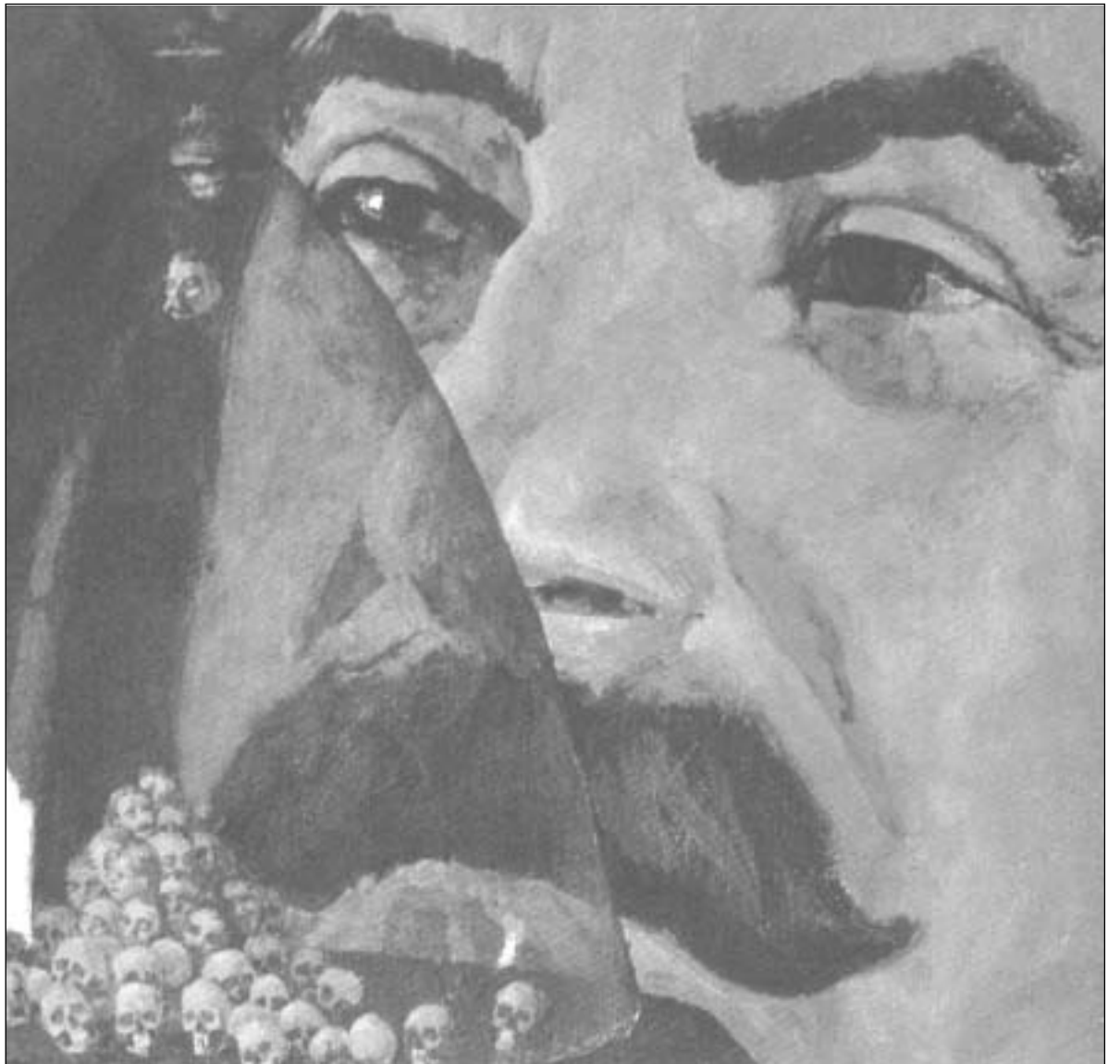
ΟΙ ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΜΕΝΕΣ ΔΙΚΕΣ – Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΚΗ

Ο κ. Δάγκας, αναγνωρίζει ότι οι αποφάσεις των δικαστηρίων ήταν προειλημμένες. «Βλέπουμε ότι οι τελικές αποφάσεις ήταν προειλημμένες, πολιτικές και υποβάλλονταν στη διαδικασία της εκδίκησης για την κάλυψη του νομικού σκέλους τεκμηρίωσης της ενοχής των κατηγορουμένων». (ό.π. σελ. 60). Δεν ήταν μόνο προειλημμένες οι αποφάσεις. Από τα δημοσιευμένα αποσπάσματα προκύπτει ότι οι δίκες ήταν εντελώς σκηνοθετημένες. Στο διάστημα από 14/8 – 25/10/1936 ο Στάλιν είχε μεταβεί στο Σότσι της Μαύρης Θάλασσας. Καθώς άρχισε η 1η Δίκη της Μόσχας, 19 – 24 Αυγούστου 1936, η δίκη του «τρομοκρατικού τροτσκιστο-ζινοβιεφικού αντεπαναστατικού μπλοκ», με 16 κατηγορούμενους, μεταξύ των οποίων στελέχη της επανάστασης όπως οι Ζηνόβιεφ, Κάμενεφ, Σμυρνόφ, (και μερικοί κομπάρσοι), ο Στάλιν έφυγε από τη Μόσχα για να δώσει την εντύπωση ότι δεν είναι αυτός που καθοδηγεί τη δίκη αλλά πως η δικαιοσύνη απονέμεται, χωρίς παρεμβάσεις, από το Ανώτατο Δικαστήριο της ΕΣΣΔ. Η αλληλογραφία δείχνει ότι καθημερινά, ειδικό αεροπλάνο μετέφερε τις διαταγές του Στάλιν και τις διορθώσεις που έκανε, ώστε η σκηνοθεσία να γίνεται όσο το δυνατό πιο πειστική.

Στο έγγραφο 12, με ημερομηνία 22 Αυγούστου 1936, πριν η δίκη ολοκληρωθεί, οι Καγκάνοβιτς, Ορτζονικίτζε, Βοροσίλοφ, Τσουμπάρ (κι αυτός «φαγώθηκε» το 1938), (Γι)Εζόφ (επίσης εκτελέστηκε αργότερα) ενημερώνουν τον Στάλιν για την απογευματινή συνεδρίαση του δικαστηρίου και του στέλνουν κωδικοποιημένο το κείμενο της απόφασης του δικαστηρίου παρακαλώντας: «Παρακαλούμε να μας ανακοινώσετε τις υποδείξεις σας» (σελ. 133). Την επομένη το πρωί, 23 Αυγούστου 1936, ο Στάλιν τους έχει στείλει την απάντηση (Έγγραφο 13):

«Πρώτο, το κείμενο της καταδικαστικής απόφασης στην ουσία του είναι σωστό, αλλά χρειάζεται στιλιστική επεξεργασία.

Η ΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Πιοτρ Μπέλοφ, Η Κλεψύδρα

Δεύτερον, πρέπει να γίνει στην απόφαση αναφορά, σε ξεχωριστή παράγραφο, ότι ο Τρότσκι και ο Σεντόφ πρέπει να παραπεμφθούν σε δίκη ή ότι είναι υπόδικοι ή κάτι άλλο σε αυτή τη μορφή. Αυτό έχει μεγάλη σημασία για την Ευρώπη, τόσο για τους αστούς όσο και για τους εργάτες. Να σιωπήσουμε στην απόφαση για τον Τρότσκι και τον [γιο του] Σεντόφ δεν πρέπει με κανένα τρόπο, γιατί μια τέτοια αποσιώπηση θα υπονοεί ότι ο εισαγγελέας θέλει να προσαγάγει σε δίκη αυτούς τους κυρίους αλλά το δικαστήριο, δήθεν δεν είναι σύμφωνο με τον εισαγγελέα.

Τρίτον, πρέπει να διαγραφεί η τελική φράση: 'η απόφαση είναι τελεσίδικη και δεν επιδέχεται έφεση'. Αυτή η φράση είναι περιπτή και δημιουργεί άσχημη εντύπωση. Να επιτραπεί έφεση δεν χρειάζεται, αλλά να γράψουμε γι'

αυτό στην απόφαση δεν είναι εξυπνο...» (σελ. 134). Το στυλ είναι... ο δήμιος.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Σε οποιοδήποτε δικαστήριο, με στοιχειώδη διαδικασία «δικαιικής δίκης» οι κατηγορίες εναντίον των ηγετικών στελεχών της Οκτωβριανής Επανάστασης θα είχαν καταρριφθεί. Χωρίς πραγματικά ενοχοποιητικά τεκμήρια οι ομολογίες, εκουσίες ή ακούσιες, των κατηγορουμένων δεν επαρκούν για την καταδίκη τους. Οι αντιφάσεις, τις οποίες επεσήμαναν ο Λέον Σεντόφ και ο Τρότσκι, καταρρίπτουν όλο το κατηγορητήριο. Σύμφωνα με την ομολογία του κατηγορούμενου Ε. Χόλτζμαν ο ίδιος συνάντησε τον Τρότσκι, τον Νοέμβριο του 1932 στην Κοπεγχάγη, όπου πήρε προφορική εντολή για τη δολοφονία

του Κύροφ, του Στάλιν και άλλων μελών της ηγεσίας. Ο Χόλτζμαν διαβεβαίωσε επίσης ότι συνάντησε τον Σεντόφ στην Κοπεγχάγη, στο ξενοδοχείο Μπρίστολ. Όμως, όπως απέδειξε ο εξόριστος (στη Νορβηγία τότε) Τρότσκι, το ξενοδοχείο Μπρίστολ είχε κατεδαφιστεί το... 1917! Επιπλέον ο γιος του Τρότσκι Σεντόφ ποτέ δεν πέρασε να σύνορα να πάει στην... Κοπεγχάγη και να επισκεφθεί τον στενά επιτηρούμενο από τη δανέζικη αστυνομία πατέρα του... Στην ίδια δίκη, στην κατάθεσή του ο κατηγορούμενος Όλμπεργκ βεβαίωσε ότι ο Λέον Σεντόφ δεν είχε μπορέσει να πάει στην Κοπεγχάγη, άρα δεν μπορούσε να έχει συναντήσει τον... Χόλτζμαν. Το δικαστήριο, όμως, και ο εισαγγελέας Βυσίνσκι δεν έδωσαν καμιά σημα-

ΠΑΡΑΧΑΡΑΞΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

σία. Σημασία είχαν οι «ομολογίες» των κατηγορουμένων.

Παρά τις «ομολογίες» των κατηγορουμένων, και παρά την αρθρογραφία στη Δύση κονδυλοφόρων σαν τους τωρινούς συγγραφείς του τόμου της *Ελευθεροτυπίας*, η δίκη είχε στηθεί άσχημα... και θάπρεπε να γίνουν βελτιώσεις, στις επόμενες δίκες. Όπως αποκαλύπτει το έγγραφο 17, ο Στάλιν ήταν εξοργισμένος. Απευθυνόμενος στους Καγκανόβιτς και Μόλτοφ, στις 6 Σεπτεμβρίου 1936, ο Στάλιν γράφει:

«Η 'Πράβδα' στα άρθρα της για τη δίκη των ζινοβιεφικών και των τροτκιστών απέτυχε παταγωδώς. [...] Με αυτή τη σούπα από κουτόχορτο τάισε την κοινή γνώμη. [...]

Έπρεπε να ειπωθεί ότι όποιος παλεύει ενάντια στους καθοδηγητές του κόμματος και της κυβέρνησης της ΕΣΣΔ, είναι υπέρ της ήπιας του σοσιαλισμού και της παλινόρθωσης του καπιταλισμού. [...]

Έπρεπε, τέλος, να ειπωθεί ότι η πώση αυτών των καθαρμάτων μέχρι το επίπεδο των λευκοφρουρών και των φασιστών προκύπτει λογικά από το προπαγοδικό τους αμάρτημα ως αντιπολιτευόμενων στο παρελθόν...» (σελ. 136 -37)

Ας σημειώσουμε εδώ μια επισημάνση που ο κ. Δάγκας -σωστά- κάνει. Οι κατηγορούμενοι Ν. Λουριέ και Όλμπεργκ ενέπλεξαν στην υπόθεση με τις καταθέ-

σεις τους τον γερμανικό ναζισμό και τη Γκεστάπο, που αξιοποιήθηκε στην απόφαση του δικαστηρίου, αν και στο αρχικό κατηγορητήριο δεν υπήρχε αναφορά. Όπως τότε ο Τρότσκι είχε σημειώσει, η κατηγορία για «συνεργασία» με τους γερμανούς φασίστες ήλθε μετά τη συμφωνία ΕΣΣΔ - Γαλλίας, και τη στροφή στα «λαϊκά μέτωπα» μέχρι τότε η κατηγορία εναντίον του Τρότσκι ήταν για «συνεργασία» με τους... γάλλους ή εγγλέζους ιμπεριαλιστές. Οι στροφές στην εξωτερική πολιτική της Μόσχας θα επιφέρουν τις αντίστοιχες στροφές στο κατηγορητήριο. Αργότερα, βέβαια, όταν θα υπογραφεί το σύμφωνο Μολότοφ - Ρίμπεντροπ οι κατηγορίες θα ξαναλλάξουν...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

Η 2η Δίκη της Μόσχας διεξήχθη από τις 23/1- 30/1/1937 με 17 κατηγορούμενους, μεταξύ των οποίων ξεχώριζαν οι Πιατάκοφ και Ράντεκ. Υποτίθεται ότι είχαν συστήσει ένα «παράλληλο κέντρο» (παράλληλο προς το τροτκιστο-ζινοβιεφικό) με στόχο την καθοδήγηση εγκληματικής αντισοβιετικής κατασκοπευτικής τρομοκρατικής δράσης, σαμποτάζ της εκβιομηχάνισης, δολιοφθορές σε εργοστάσια, εκτροχιασμούς τρένων και άλλα παρόμοια. Και σ' αυτή τη δίκη οι κατηγορούμενοι «ομολογούν». Οι

αντιφάσεις όμως είναι κραυγαλέες. Η κυριότερη είναι το ταξίδι του Πιατάκοφ στο Όσλο, στη Νορβηγία, όπου από τον Ιούνιο του 1935 μέχρι τον Δεκέμβριο του 1936 είχε γίνει δεκτός ο εξόριστος Τρότσκι. Υποτίθεται, σύμφωνα με το κατηγορητήριο, ότι ο Πιατάκοφ, τον Δεκέμβριο του 1935 ταξίδεψε με αεροπλάνο από το Βερολίνο της χιλερικής Γερμανίας στο Όσλο της Νορβηγίας, για να συναντήσει τον Τρότσκι και να συνηγορήσει για τις αντιεπαναστατικές τους ενέργειες. Καθώς ο Τρότσκι στη Νορβηγία είχε ενημέρωση από τον τύπο για τη διαδικασία της 2ης Δίκης έστειλε τηλεγράφημα στο ανώτατο δικαστήριο της ΕΣΣΔ διαψεύδοντας τη συνάντηση. Προκαλούσε μάλιστα να ζητηθεί από τον Πιατάκοφ να περιγράψει πού έγινε συνάντηση μαζί του και πώς ήταν το σπίτι ή το διαμέρισμα όπου συναντήθηκαν. Στο μεσοδιάστημα της ακροαματικής διαδικασίας, στις 25 Γενάρη, μια μεγάλη συντηρητική εφημερίδα της Νορβηγίας δημοσίευσε έρευνα με βάση την οποία κανένα ξένο αεροπλάνο δεν είχε προσγειωθεί στο αεροδρόμιο του Όσλο τον Δεκέμβρη, όταν υποτίθεται, με βάση τις καταθέσεις, ο Πιατάκοφ ταξίδεψε από το Βερολίνο. Για να γίνει πειστικό το κατηγορητήριο, ο εισαγγελέας Βυσίνσκι σε μια επόμενη εξέταση του Πιατάκοφ, στις 27 Γενάρη 1937, τον ξαναρωτάει αν προσγειώθηκε με αεροπλάνο σε νορ-

Λένιν, Τρότσκι, Κάμενεφ

βηγικό αεροδρόμιο και σε ποιο. Η απάντηση που αναφέρεται στα πρακτικά είναι «Κοντά στο Όσλο». Ο νορβηγός εργατικός βουλευτής που φιλοξενούσε τον Τρότσκι στο εξοχικό του σπίτι έξω από το Όσλο με τηλεγράφημά του βεβαιώνει τον εισαγγελέα Βυσίνσκι και το ανώτατο δικαστήριο ότι κανένα αεροπλάνο ξένο ή ιδιωτικό δεν προσγειώθηκε και ως φιλοξενών τον Τρότσκι βεβαιώνει ότι καμιά συνάντηση με τον Πιατάκοφ δεν έλαβε χώρα. Ο διευθυντής του αεροδρομίου Kjeller βεβαιώνει ότι κανένα ξένο αεροπλάνο δεν προσγειώθηκε εκεί από τις 19 Σεπτεμβρίου 1935 έως την 1η Μαΐου 1936. Ακόμη, στην κατάθεσή του ο Πιατάκοφ είπε πως για να συναντήσει τον Τρότσκι ταξίδεψε με αυτοκίνητο μισή ώρα. Όμως, το ταξίδι από το αεροδρόμιο μέχρι το Βέκσαλ, το μέρος που φιλοξενείτο ο Τρότσκι, τον χειμώνα χρειαζόταν δύο ώρες για να πραγματοποιηθεί...

Ένας άλλος μάρτυρας, που δεν ήταν κατηγορούμενος, ίσως γιατί ήταν πράκτορας της Γκε Πε Ου, ο ανταποκριτής της Ιζβέστια στο Παρίσι, κατέθεσε ότι συνάντησε τον Τρότσκι στο δάσος της Βουλώνης, στα τέλη του 1933. Εκεί ο Τρότσκι του εμπιστεύτηκε ένα γράμμα για τον Ράντεκ και

του έδωσε «τρομοκρατική οδηγία». Το γράμμα όμως, υποτίθεται ότι ο Ράντεκ το κατέστρεψε και παρότι ομολόγησε δεν μπορούσε να το παρουσιάσει. Στο πρώτο μέρος του άρθρου μας περιγράψαμε την «περιπλάνηση» του Τρότσκι ανά τη Γαλλία. Ο εξόριστος ηγέτης της Οκτωβριανής επανάστασης έφθασε κοντά στη Μασσαλία στις 24 Ιουλίου 1933, όμως δεν πήγε στο Παρίσι, αλλά αρκετά μακριά, με συνοδεία ανθρώπου της γαλλικής ασφάλειας, στο Σεν Παλέ του Σαράντ-Μαρπύμ, όπου διέμεινε μέχρι τις 9 Οκτωβρίου υπό την επτήρηση της γαλλικής αστυνομίας.

Οι ψευδείς καταθέσεις βοούσαν και η δικαστική σκηνοθεσία γινόταν ολοφάνερη. Αυτό δεν εμπόδιζε να καταδικαστεί ο Πιατάκοφ και 15 άλλοι, παλιοί σύλληφοι του Λένιν, όπως ο Μουράλοφ και ο Σερεμπριάκοφ, σε θάνατο και να τουφεκιστούν τη νύχτα μεταξύ της 1ης και 2 Φεβρουαρίου 1937. Μόνο οι Ράντεκ και Σοκόλνικοφ θα καταδικαστούν σε δεκαετή κάθειρξη για να εκτελεστούν αργότερα.

Θόδωρος Κουτσουμπός
Συνέχεια στο επόμενο τεύχος

Ασφαλιστικά ταμεία

Προ των πυλών νέο "μαχαίρι" στις συντάξεις

ΣΤΑ ΚΟΡΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΤΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΑΜΕΙΩΝ

Σε νέες περικοπές στις κύριες συντάξεις, αλλά και σε «επενδύσεις» των αποθεματικών των Ταμείων στο χρηματιστήριο, οδηγεί η «τρύπα» εύρους 700 εκ. ευρώ στο ΙΚΑ λόγω της ανεργίας και των μειώσεων στους μισθούς,

την οποία προέβλεψε ο υφυπουργός Εργασίας, Γ. Κουτρουμάνης, για το 2011.

Το ποσό αυτό αντιστοιχεί στο 5% των ετήσιων ασφαλιστικών εισφορών στο μεγαλύτερο ασφαλιστικό φορέα της χώρας, από τις οποίες πληρώνονται οι συντάξεις σήμερα.

Αν δεν καλυφτεί αυτή η «τρύπα» από κρατικές επιχορηγήσεις, τότε πρέπει να καλυφθεί από τις μειώσεις στις κύριες συντάξεις. Αυτό, μάλλον, θα είχε στο νου και

ο γενικός διευθυντής του ΟΟΣΑ όταν δήλωνε στον ίδιο χρόνο με τον Κουτρουμάνη χρόνο πως απαιτείται «πιστή εφαρμογή» του ισχύοντος, νέου ασφαλιστικού συνταξιοδοτικού. Αυτή αφορά -μεταξύ άλλων- δύο εξαιρετικά σημαντικές ρήτρες:

❖ Κάθε δύο χρόνια, όλες οι συντάξεις θα ανακαθορίζονται με βάση τις αναλογιστικές μελέτες και με βάση την εξέλιξη του ΑΕΠ και του Γενικού Δείκτη Τιμών.

❖ Οι κρατικές δαπάνες για τις συντάξεις πρέπει να μειωθούν στο 2,5% του

ΑΕΠ μακροχρόνια.

Και οι δύο αυτές ρήτρες έχουν, ήδη, ικανοποιηθεί... Η ύφεση θα είναι βαθύτερη από την αναμενόμενη την ίδια στιγμή που οι συντάξεις έχουν «παγώσει» με νόμο για μια ζετία και άρα δεν πρόκειται να ακολουθήσουν την αύξηση του πληθωρισμού. Την ίδια στιγμή η κρατική επιχορήγηση στα ασφαλιστικά ταμεία ανήλθε το 2010 στο 4,6% του ΑΕΠ (10,7 δισ. ευρώ), ενώ σύμφωνα με τον προϋπολογισμό του 2011 θα φτάσουν φέτος

μόλις στο 4,4% (9,9 δισ. ευρώ). Ταυτόχρονα, ο αριθμός των συνταξιούχων αναμένεται να ξεπεράσει κατά πολύ τον αριθμό των οικονομικά ενεργών.

Αυτές οι τάσεις δείχνουν πως η ανακοίνωση των αναλογιστικών μελετών ιδιωτικών εταιρειών για τα επικουρικά ταμεία (Ιούνιος 2011) θα αποτελέσει το εφαλτήριο για μια «νέα συζήτηση» και για τα «κύρια ταμεία».

Την ίδια στιγμή «ο αγώνας ενάντια στην εισφοροδιαφυγή» έχει αποτύχει να φέρει ουσιαστικά αποτελέσματα και την ίδια τύχη θα έχουν η «κάρτα εργασίας» και το «εργόσημο».

Κ.Α.

Συνδικαλιστές του Μετρό καλούν σε εργατικό μέτωπο μάχης στις συγκοινωνίες

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΠΟΝΤΙΚΙΑ

Το Μετρό και οι συγκοινωνίες βρίσκονται στην πιο κρίσιμη καμπή. Η εφαρμογή του νόμου ξεκίνησε με την ολοκλήρωση των αιτήσεων των «εθελούσιων» μετατάξεων. Θα προχωρήσει με την κατάργηση του μισθολογίου και των συλλογικών συμβάσεων. Κανονισμοί εργασίας, καθκοντολόγια και οργανογράμματα θα αντικατασταθούν με νέα, στη βάση της αυθαιρεσίας του διευθυντικού δικαιώματος και με στρατιωτική πειθαρχία. Ο νόμος Ρέππα δεν κινείται απλά σε αντεργατική κατεύθυνση. Αντίθετα, βάζοντας σαν πρώτη προτεραιότητα το χτύπημα των συγκοινωνιών, σαν δημόσιο και κοινωνικό αγαθό, επιχειρεί την ανατροπή της δομής τους συνολικά και την μετατροπή τους σε εμπόρευμα που θα παρά-

γεται από εταιρείες που θα ακολουθούν τους νόμους της αγοράς και με ιδιωτικά κριτήρια. Ο εργασιακός μεσαίωνας είναι όρος για την υποβάθμιση της ασφάλειας, της ταχύτητας και της ποιότητας των συγκοινωνιών. Αν τελικά ο νόμος τους εφαρμοστεί, θα είναι ένα μεγάλο χτύπημα για την κοινωνία συνολικά και όχι μόνο για τους εργαζόμενους στις μεταφορές.

Την ίδια στιγμή είναι προφανής η σύγκυση που επικρατεί στους εργαζόμενους για το πώς θα συνεχιστούν οι αγώνες. Το απεργιακό κύμα του Δεκεμβρίου και Ιανουαρίου που κατάφερε να εμπνεύσει ότι μόνο τους εργαζόμενους στις μεταφορές αλλά το εργατικό κίνημα συνολικά έχει ανασταλεί. Και έχει ανασταλεί

όχι γιατί νικήθηκε από την κυβέρνηση αλλά γιατί προδόθηκε από τους εσωτερικούς του εχθρούς. Η κυβέρνηση με στήριγμα τους κυβερνητικούς συνδικαλιστές κατάφερε να δημιουργήσει έναν απεργοσπαστικό μηχανισμό, μια συμμαχία «προθύμων», να συγχύσουν και να διασπασούν το μέτωπο των εργαζόμενων. Είναι οι ίδιοι άνθρωποι-οικίες που χθες, κινούμενοι πάντα στις πλάτες μας, σέρνοντας το σώμα τους στο χώμα, εξαργύρωσαν τις επιταγές για τις υπηρεσίες τους, εξασφαλίζοντας, μέσω της αίτησης για μετάταξη και της «βοήθειας» από τους προστάτες τους, να σώσουν το τομάρι τους. Μια πρώτη ένδειξη ναυάγιου είναι τα ποντικά που ξεβράζονται από το κύμα. Όμως οι συγκοινωνίες δεν έχουν ναυα-

γήσει ακόμη. Οι αγώνες είναι μπροστά και όχι πίσω μας. Απλώς οι «πρόθυμοι» πήδηξαν από το πλοίο νωρίς.

Το πρώτο μάθημα που πρέπει να βγάλουν οι εργαζόμενοι είναι ότι πρέπει να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις. Οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές, οι συνεργάτες και τα τοιράκια της εργοδοσίας, οι προστατευόμενοι των βουλευτών, όλη η κλίκα των «προθύμων», έχουν ήδη εξασφαλίσει τις καρέκλες και τις θεσούλες τους στο νέο καθεστώς. Όμως, για εσάς τους υπόλοιπους, συνάδελφοι, δεν πρόκειται να υπάρξει πουθενά μέρος για να κρυφτείτε. Πρέπει να συγκροτηθεί ξανά ένα εργατικό μέτωπο μάχης στις συγκοινωνίες, με εργαζόμενους από άλλους χώρους,

με κινήματα, με εργατικές οργανώσεις, με μαχητικά κομμάτια των εργατών και της νεολαίας και θα συγκροτηθεί. Οι εργαζόμενοι θα βρουν το δρόμο τους, θα ξανασπκώσουν το κεφάλι. Αυτοί που νικήθηκαν είναι η χρεοκοπημένη κυβέρνηση, οι συμβιβασμένοι συνδικαλιστές και οι πρόθυμοι συνεργάτες τους.

Υ.Γ. Η διαδικασία μετάταξης σύμφωνα με τον νόμο θα χρειαστεί τουλάχιστον τρεις μήνες για την ολοκλήρωσή της. Αλήθεια, πρώην συνάδελφοι, είστε σίγουροι ότι οι... βουλευτές σας θα είναι ακόμη κυβέρνηση;

[Το κείμενο μοιράστηκε στους χώρους εργασίας του ΜΕΤΡΟ από συνδικαλιστές του ΜΕΤΡΟ]

Συμβασιούχοι Αγώνας μέχρι τη νίκη!

νται με ανανεούμενες συμβάσεις, για πολλά χρόνια, κάποιοι σχεδόν μια 20ετία.

Μετά και τη δικαστική απόφαση οι δεκάδες χιλιάδες συμβασιούχοι είναι αποφασισμένοι να συνεχίσουν με νέα ορμή τον αγώνα.

**Δήμος Αθήνας
Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ
ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ
ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ**

Σε εφιάλτη εξελίσσεται για τον Γιώργο Καμίνη η θητεία του στο δήμο της Αθήνας. Ο εκλεκτός του ΠΑΣΟΚ που ανέλαβε την δημαρχία πριν μόλις τέσσερις μήνες, είχε κιάλα να «αντιμετωπίσει», μεταξύ άλλων, την μαζικότερη απεργία πείνας (των μεταναστών εργατών) στην ιστορία του ελληνικού κράτους να λαμβάνει χώρα στον δήμο του, και τώρα, μια πολυήμερη δυναμική κινητοποίηση των υφισταμένων του, συμβασιούχων υπαλλήλων, στον δήμο Αθηναίων.

Η κατάληψη του δημαρχείου επί της Αθηνάς, συνεχίζεται από την 21/3 κι αποτελεί ένα μέρος των πολύμορφων κινητοποιήσεων που αναπτύσσονται σε όλη την χώρα από τους συμβασιούχους

των δήμων. Μέσα στην περασμένη εβδομάδα έλαβαν χώρα καταλήψεις σε δημοτικά κτίρια κι υπηρεσίες σε διάφορα σημεία της χώρας, ενώ ο ΠΟΕ-ΟΤΑ και τα σωματεία εργαζομένων καλούν διαρκώς σε πορείες, 24ωρες απεργίες, στάσεις εργασίας (και των μονίμων), αντιμετωπίζοντας συχνά την άγρια αστυνομική καταστολή. Σε μια από αυτές τις κινητοποιήσεις, στις 6/4, καταλήφθηκε για λίγες ώρες και το δημαρχιακό κτίριο επί της Λιοσίων. Σε μια άλλη, στην τελευταία συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου στις 11/4, σε... εξορία στο Γκάζι και στον 98,4, τους διαμαρτυρούμενους συμβασιούχους περιμέναν αμέτρητα ΜΑΤ που αναίτια τους ξυλοφόρτωσαν και τους ψέκασαν. Ο Καμίνης αρνήθηκε να συζητηθεί το θέμα στο Δημοτικό Συμβούλιο κάτι που προκάλεσε την αποχώρηση των αντιπροσώπων του ΚΚΕ, του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Το αίτημα των κινητοποιήσεων είναι απλό: να αφαιρεθεί από την ημερήσια διάταξη του Δημοτικού Συμβουλίου η συζήτηση για εκατοντάδες νέες προσλήψεις συμβασιούχων δμνης διάρκειας κάτι που πρακτικά σημαίνει το πέταγμα στο

δρόμο όλων των νυν εργαζομένων με συμβάσεις, εφόσον δεν αναγνωρίζεται ούτε η προϋπηρεσία τους (ως και 8 χρόνια κάποιοι), ούτε το γεγονός ότι καλύπτουν πάγιες και διαρκείς ανάγκες. Η περίφημη «πριμοδότηση» των ανέργων σημαίνει, δηλαδή, την δημιουργία νέων ανέργων διά της διαρκούς ανακύκλωσής τους σε βραχύχρονες θέσεις εργασίας με ελαστικά «δικαιώματα». Οι προσφυγές των συμβασιούχων στα δικαστήρια δεν έχουν τελεσιδικήσει ακόμη, κάτι που φυσικά δεν ανακόπτει την βιασύνη για προκήρυξη των προσλήψεων, του κατά τ' άλλα «διαλλακτικού» και «αναρμόδιου» Καμίνη.

Ο «πράσινος» δήμαρχος, συνεπώς με την πολιτική και τα συμφέροντα που εξυπηρετεί, εμφανίζεται εξαιρετικά «λίγος» στο να λύσει ή έστω να διαχειριστεί οποιοδήποτε ζήτημα ανακύπτει. Εξ αρχής τήρησε στάση αποποίησης ευθυνών «ρίχνοντας το μπαλάκι» στον Ραγκούση, που με το κύρος του Υπερπουργού παριστάνει τον αδιάλλακτο κι αγέρωχο που δεν δέχεται να συζητήσει καμία τροποποίηση του νομοσχεδίου. Ο Καμίνης, αφού προσπάθησε ν' αποπροσανατολίσει αρχικά ρίχνοντας το βάρος στον... «αντιδημοκρατικό» χαρα-

κτήρα μιας μορφής πάλης όπως είναι η κατάληψη, αφού εξέφρασε -γελοιωδώς- ανησυχίες για την σταθερότητα του κιρίου του Δήμου λόγω της καθημερινής παρουσίας εκατοντάδων αγωνιστών, επεχείρησε να δικάσει τους εργαζόμενους σε μόνιμους και συμβασιούχους, ισχυριζόμενος πως τα εμπόδια στην λειτουργία του δήμου που προκύπτουν από τις κινητοποιήσεις, τον αναγκάζουν να προχωρήσει σε «στάση πληρωμών» των μισθών των μονίμων υπαλλήλων! Στην συνέχεια, την στιγμή που σε όλη την χώρα νοσοκομεία κλείνουν, υπηρεσίες καταρρέουν και η διαβρωτική δύναμη της χρεοκοπίας και του μνημονίου επιδρούν απ' άκρη σ' άκρη, ο Καμίνης εντόπισε την απία του εκφυλισμού του συστήματος των παιδικών σταθμών στις κινητοποιήσεις των συμβασιούχων, κρούοντας, τάχα, το καμπανάκι του κινδύνου για το «τι θα γίνουν» τα 3700 παιδιά που εξυπηρετούνται σε αυτούς... Φυσικά, για τα παιδιά των συμβασιούχων που πετούν στον δρόμο, ούτε λόγος δεν γίνεται...

Δίπλα στους συμβασιούχους πρέπει να σταθεί όλο το κίνημα, εργαζόμενοι και άνεργοι. Η κατάρρευση του χρεοκοπημένου κράτους θα προκαλέσει και άλλους σημαντικούς κοινωνικούς σπασμούς. Γι' αυτό η εργατική τάξη πρέπει να βρίσκεται σε εγρήγορη.

Νίκη στους αγωνιζόμενους συμβασιούχους!

Κ.Α.

➔ αστυνομική βία κατά του κινήματος

«δεν πληρώνω διόδια - δεν πληρώνουμε την κρίση τους»

Μόνο τον πανικό της δείχνει η αντίδραση της κυβέρνησης απέναντι στο ογκούμενο κίνημα «δεν πληρώνω διόδια - δεν πληρώνουμε την κρίση τους».

Μετά την (ν)τροπολογία Ρέππα, που χαρακτηρίζει παράβαση του Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας (ΚΟΚ) την άρνηση πληρωμής διοδίων, και καθώς το κίνημα αντί να καμφθεί φουντώνει, η κυβέρνηση κινεί τις αστυνομικές δυνάμεις, την τροχαία αλλά και τους ίδιους τους βουλευτές της, για την τρομοκράτηση του κινήματος. Παραβιάζοντας κάθε έννοια ακόμη και της αστικής νομιμότητας, η κυβέρνηση καθιστά την τροχαία και την αστυνομία σκευούριτι των ιδιωτικών εταιριών που νέμονται τις εθνικές οδούς. Μετατρέπει έτσι, την όποια διαφορά μεταξύ ιδιωτών - της εταιρίας που απαιτεί την πληρωμή και του οδηγού που αρνείται να πληρώσει - σε υπόθεση δημόσιου συμφέροντος και κρατικής ασφάλειας που για την αντιμετώπισή της απαιτείται η κινητοποίηση του κρατικού μηχανισμού. Κανονικά, όπως συμβαίνει με οποιαδήποτε αστική διαφορά τη λύση τη δίνει το δικαστήριο.

Τον τελευταίο καιρό στα διόδια όλης της χώρας παρατηρείται η παράνομη άρνηση των εταιριών εκμετάλλευσης των διοδίων να εκδώσουν επί πιστώσει αποδείξεις σε οδηγούς οι οποίοι δηλώνουν αδυναμία πληρωμής και παράνομη κατακράτησή τους προ της μπάρας. Οι υπάλληλοι της τροχαίας και της άμεσης δράσης, αντί να επλαμβάνονται αυτών των περιστατικών δώκοντας τους υπαλλήλους των εταιριών, επιβεβαιώνουν τον ταξικό τους ρόλο κόβοντας κλήσεις και αφαιρώντας πινακίδες, άδεια και δίπλωμα από τους οδηγούς που αδυνατούν να καταβάλλουν το αντίτιμο των διοδίων.

Τις τελευταίες ημέρες, μια σειρά μέλη του κινήματος «δεν πληρώνω» προσέχθησαν βιαίως, ή αναζητούντο στα σπίτια και στις δουλειές τους χωρίς ένταλμα σύλληψης και χωρίς να γνωρίζει κανείς τον λόγο. Από τις ερωτήσεις των αστυνομικών έγινε γνωστό ότι ερευνούσαν την διατάραξη οικιακής ειρήνης και υπεξαγωγή

δημοσίων εγγράφων από την Τροχαία Κιάτου!

Συγκεκριμένα, η οδηγός Αγγελική Α. συνελήφθη στην Πάτρα και προσήχθη συνοδεία αστυνομικής δύναμης στην Ασφάλεια Κορίνθου, υποτίθεται για να δικαστεί στο αυτόφωρο (αν και είχε λίξει το αυτόφωρο) την επομένη ημέρα. Στη συνέχεια και κατόπιν προσέλευσης πλήθους αλληλέγγυων συναγωνιστών αφέθηκε ελεύθερη καθώς διαπιστώθηκε ότι δεν υπήρχε καμία κατηγορία εις βάρος της.

Ο σ. Λεωνίδας Παπαδόπουλος, προσήχθη στο Α.Τ. Κηφισιάς, αφού αστυνομικά οχήματα με συμβατικές πινακίδες, εν είδει γκάνγκστερς σε αστυνομικά ταξία, πλεύρισαν το αυτοκίνητό του και τον συνέλαβαν. Τελικά, και καθώς η συμπαράσταση συναγωνιστών του κινήματος «δεν πληρώνω» και πολιτικών συντρόφων δυνάμωνε, ο Λ. Παπαδόπουλος αφέθηκε ελεύθερος χωρίς να του απαγγελθεί κατηγορία.

Στην πραγματικότητα στο Κιάτο την Κυριακή 10/04/11 έγινε μια μαζική διαδήλωση πολιτών - του κινήματος δεν πληρώνω ως απάντηση στην προκλητική συμπεριφορά της τροχαίας. Το ποτήρι ξεχειλίστηκε τις τελευταίες μέρες στα διόδια του Ζευγολατιού όπου δεκάδες ήταν οι οδηγοί οι οποίοι τιμωρήθηκαν από τον κρατικό μηχανισμό με αφαίρεση πινακίδων, άδειας και διπλώματος και κλήσεις 200 ευρώ, διότι έκαναν το «σφάλμα» να μην έχουν λεφτά μαζί τους. Οι διαδηλωτές απαιτήσαν να επιστραφούν οι πινακίδες, οι άδειες και τα διπλώματα που είχαν αφαιρεθεί από τους οδηγούς και να σβηστούν οι κλήσεις που τους είχαν επιδοθεί αδικώς και παρανόμως. Η ανέκδοτη στάση των συναγωνιστών απέφερε καρπούς καθώς οδήγησε την τροχαία στην επιστροφή των πινακίδων και των εγγράφων στους οδηγούς καθώς και στο σβήσιμο των κλήσεων που είχαν κοπεί.

Σε άλλη περίπτωση μπέρα δυο ανήλικων παιδιών από την περιοχή της Εκάλης προσήχθη στην ασφάλεια Κορίνθου βιαίως και λανθασμένα όπως εκ των υστέρων αποδείχθη, διότι τα όργανα της ασφάλειας μπέρδεψαν την πινακίδα του αυτοκινήτου

της με τα στοιχεία ενός εκ των αυτοκινήτων που μετέφερε συναγωνιστές προς την διαδήλωση στην Τροχαία Κιάτου...

Όμως, το πιο σοβαρό επεισόδιο σημειώθηκε στα διόδια του Μώλου Φθιώτιδας, την Πέμπτη 07/04/11, όταν ο βουλευτής ΠΑΣΟΚ Μαγκούφης χτύπησε βάνουσα και τραυμάτισε σοβαρά τη συναγωνίστρια Σούλα Γαλάνη. Η Σούλα Γαλάνη μετείχε με άλλα μέλη του κινήματος στο άνοιγμα των διοδίων της Αγ. Τριάδας Μώλου. Μαινόμενος ο βουλευτής του κυβερνώντος κόμματος, φώναζε πως θέλει να πληρώσει (στην πραγματικότητα λόγω βουλευτικής ιδιότητας δεν πληρώνει διόδια). Η κ. Γαλάνη του είπε πως τα διόδια είναι ανοικτά αλλά αν αυτός θέλει να πληρώσει ας πάει να πληρώσει στα γραφεία της εταιρίας. Ο εν λόγω κύριος κατέβηκε από το αυτοκίνητό του και με βία την χτύπησε πάνω στο αυτοκίνητό του. Από τα χτυπήματα έσπασε το 10ο πλευρό της συναγωνίστριας όπως πιστοποιεί η γνωμάτευση του νοσοκομείου Λαμίας όπου η σ. μεταφέρθηκε με φορείο. Στο νοσοκομείο έμεινε μιάμιση ημέρα. Μετά την έξοδό της συνεχίζει έχει ζαλάδες και πόνους όχι μόνο στα πλευρά, αλλά και στον αυχένα. Λόγω της σοβαρότητας του τραυματισμού της έχει πάρει και αναρρωτική άδεια από την εργασία της. Να σημειωθεί ότι κατά τη διάρκεια του συμβάντος, ο Μαγκούφης βουλευτής απέκρυπτε επιμελώς την ιδιότητά του προφανώς για να μη λιντσαριστεί από τους εξοργισμένους πολίτες. Από την αστυνομία, που έσπευσε ακαριαία στο σημείο, φυγαδεύτηκε στα παρακείμενα γραφεία της εταιρίας είσπραξης των διοδίων υπό τα συνθήματα αποδοκμασίας εκατοντάδων διαδηλωτών που κατέφθαναν διαμαρτυρόμενοι στο σημείο. Παρότι εκείνες τις μέρες υπήρχε απεργία στον τύπο, η υπόθεση πήρε έκταση στα ηλεκτρονικά και έντυπα ΜΜΕ της Λαμίας και της Θεσσαλίας. Δικαιολογούμενος, ο τραμπούκος βουλευτής του ΠΑΣΟΚ υποστήριξε ότι τάχα δέχθηκε επίθεση

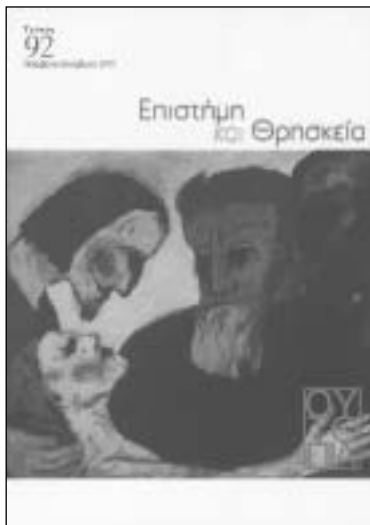
από τη συντρόφισσα που του προκάλεσε αμυγές στον καρπό. Δεν μπόρεσε όμως να εξηγήσει πως ράγισε το πλευρό της γυναίκας.

Όπως κατάγγειλαν τα μέλη του κινήματος, το επεισόδιο με τον βουλευτή είναι αλλελένδο με τα περιστατικά αστυνομικής τρομοκρατίας. Η κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ, όργανο των μεγαλοεργολάβων εκμετάλλευσης των εθνικών οδών επιχειρεί με τη βία να καταστείλει το κίνημα, που ολοένα και περισσότερο επεκτείνεται και σε άλλα κοινωνικά αγαθά όπως στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, στο νοσοκομείο κλπ.

Ταυτόχρονα, για να χτυπήσει το κίνημα δίνει διαταγή στον κυβερνητικό εκπρόσωπο πως θα παρέμβει στις εταιρίες (θα μεσολαβήσει) για να υπάρξει μείωση μέχρι και 30% στις τιμές των διοδίων. Συγχρόνως, παρεμβαίνει υπέρ των ιδιωτικών εταιριών εκμετάλλευσης των εθνικών οδών, διαθέτοντας ένα ποσό 500 εκατομμυρίων ευρώ (μέσα σ' αυτές τις έκτακτες συνθήκες κρίσης) ως εγγύηση για τη χρηματοδότηση αυτών των εταιριών από τις τράπεζες που αρνούνται να τις χρηματοδοτούν με επιτόκιο 1%. Ουσιαστικά η κυβέρνηση έρχεται να χαρίσει και 500 εκατομμύρια ευρώ στις ληστικές εταιρίες της διαπλοκής και της μίζας.

Το κίνημα «δεν πληρώνω» συνεχίζει πιο δυναμικά, με μεγαλύτερη αλληλεγγύη και πιο διεκδικητικά μέχρι να καταρτηθούν πλήρως τα διόδια και να ανατραπούν αυτοί που τα επιβάλλουν!!

Για πληροφορίες για τις συνελεύσεις, τις δράσεις, και τις εκδηλώσεις του κινήματος στο www.oxidiodia.gr.

Η Νέα Προοπτική, με το παρόν φύλλο συμπλήρωσε 500 φύλλα ανελλιπούς έκδοσης.

Η σύμπτωση των αριθμών το έφερε να συμπληρώνονται τα 500 φύλλα ακριβώς στα 20 χρόνια από την πρώτη έκδοση.

Πρωτοκυκλοφορήσαμε στις 17 Μαρτίου 1990, σε μια κρίσιμη καμπή για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και την πρωτοπορία του, στην εποχή των καταρρεύσεων των γραφειοκρατικών καθεστώτων στην Ανατολική Ευρώπη και τη στιγμή που ο ενιαίος συνασπισμός ΚΚΕ-ΕΑΡ είχε βουλιάξει στο όνειδος της συγκυβέρνησης με τη Δεξιά των Τζανετάκη-Μητσοτάκη και μετά στο βάθλο της Οικουμενικής του Ζοζώτα.

Αν πριν είκοσι χρόνια κατέρρεε -με ενδόρρηξη κι όχι από κάποια διείσδυση πρακτόρων στα πολιτικά γραφεία, όπως νομίζει ο Περισσός- ο ανύπακτος «υπαρκτός σοσιαλισμός», τώρα ζούμε την κατάρρευση, λόγω των εσωτερικών αντιφάσεων, του παγκόσμιου καπιταλισμού. Με την έκρηξη της αραβικής επανάστασης μια νέα φάση της παγκόσμιας επανάστασης έχει ανοίξει.

Θα έχουμε άλλη στιγμή την ευκαιρία να μιλήσουμε για τις σημαντικότερες στιγμές της διαδρομής των 20 χρόνων. Στο παρόν σημείωμα θέλουμε να επιστήσουμε την προσοχή στο πρωτοσέλιδο τίτλο του 1ου φύλλου της ΝΠ. «ΦΡΑΞΤΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΟ Δ.Ν.Τ.», έλεγε. Τότε, η κρίση του καπιταλισμού, σε χαμηλότερο βαθμό ασφαλώς από την τωρινή που ενσωματώνει όλες τις άλυτες αντιφάσεις του παρελθόντος, ωθούσε τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις να προσφεύγουν στις «θεραπίες σοκ του ΔΝΤ. Τότε, το έλλειμμα του δημοσίου ανερχόταν στο «τετρατώδες» 19,2% του ΑΕΠ. Η κρίση υπερχρέωσης, που έχει τη ρίζα της στην παραγωγή, ωθούσε τον διεθνή καπιταλισμό στη φάση της χρηματιστηριακής παγκοσμιοποίησης -και την Ελλάδα- σε άθλιο στο κενό με τη δημιουργία μιας απίθανης φούσκας χρέους. Αρχής γενομένης το 2007, με την κρίση ενυπόθητων δανείων υψηλού ρίσκου και μετά το καλοκαίρι - φθινόπωρο του 2008 η κρίση ξεεράγη. Η καπιταλιστική Ελλάδα, πρώτη σε μια σειρά ευρωπαϊκών χωρών, βρίσκεται σε κατάσταση χρεοκοπίας. Η κρίση είναι ο μεγαλύτερος πυροδότης ταξικών αγώνων που ποτέ στην ιστορία δεν γνωρίσαμε, η μήτρα επαναστάσεων.

Η εργατική τάξη και η επαναστατική πρωτοπορία της πρέπει να συνειδητοποιήσουν τις εκρηκτικές πολιτικές συνέπειες της παγκόσμιας κρίσης και να ετοιμαστούν. Πολιτικά, θεωρητικά και οργανωτικά. Όταν τμήματα της ρεφορμιστικής Αριστεράς, στρέφοντας ευήκοον ου και στη ηγεμόνη ριζοσπαστική αριστερά προηαιώνουν το έδαφος για νέου είδους αστικές κυβερνήσεις ταξικής συνεργασίας, είναι ανάγκη να τους φράξουμε το δρόμο. Η κρίση του καπιταλισμού δεν μπορεί να λυθεί στα πλαίσια του συστήματος. Απαιτείται η προετοιμασία για την ανατροπή του.

Απ' αυτή την άποψη, η οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης, είναι το ζητούμενο. Η Νέα Προοπτική, είναι το θεωρητικό-πολιτικό όργανο αυτής της προσπάθειας. Όπως το διακηρύξαμε και στο πρώτο φύλλο, είμαστε στρατευμένοι στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση της εργατικής τάξης, αδιάλλακτοι διεθνιστές και επαναστάτες μαρξιστές. Σύντροφοι ενισχύστε τη Νέα Προοπτική πολιτικά, οικονομικά, ηθικά, να παίξει τον επαναστατικό της ρόλο. Αν όχι τώρα, πότε; Αν όχι εμείς ποιοι;

Λιγότερα λεφτά → Λιγότεροι σπουδαστές

Σφίγγει και τις δύο "λαβίδες" της τανάλιας που κρατά η κυβέρνηση στο... λαιμό της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Η μία λαβίδα ακουμπά στη λειτουργία των ιδίων των ΑΕΙ-ΤΕΙ και η άλλη στη λειτουργία των Λυκείων και το εξεταστικό σύστημα εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Συγκεκριμένα:

● Για δεύτερη φορά μέσα στην τρέχουσα ακαδημαϊκή περίοδο

έκλεισε το ΤΕΙ-Πειραιά, λόγω μειωμένης χρηματοδότησης από τον κρατικό προϋπολογισμό. Συγκεκριμένα, στην τελευταία συνέλευση του ΤΕΙ αποφασίστηκε η αναστολή της εκπαιδευτικής και διοικητικής λειτουργίας του ΤΕΙ για τις 11/4 και 12/4 λόγω της κατά 50% μειωμένης χρηματοδότησης σε σχέση με πέρσι. Το γεγονός αυτό δείχνει πως οι βασικοί λόγοι που οδηγούν στο κύμα των "λουκέτων" που έχει ξεκινήσει από τις αρχές του έτους δεν αφορούν μόνο τα σχολεία και μάλιστα της επαρχίας ή των λαϊκών συνοικιών των μεγάλων πόλεων, αλλά και τις σχολές - και μάλιστα υψηλού επιπέδου - όπου σπουδάζουν δεκάδες χιλιάδες νέοι.

● Την ίδια στιγμή, το Υπουργείο Δια Βίου Μάθησης - όπως λέγεται πλέον το Υπ.Παιδείας- κατέθεσε νομοσχέδιο για τις πανελλαδικές εξετάσεις και τις μεταγραφές από σχολή σε σχολή. Σε αυτό το νομοσχέδιο προβλέπεται ότι οι θέσεις των σχολών θα ανακοινωνούνται έως ένα μήνα πριν από την υποβολή των μηχανογραφικών και θα είναι σαφώς μειωμένες. Για παράδειγμα, φέτος, οι εισακτέοι θα είναι κατά 8000 λιγότεροι από πέρσι και συγκεκριμένα 80.000 αντί 88.000 (περίπου κατά 10% λιγότεροι). Ταυτόχρονα αυξάνεται το όριο του οικογενειακού εισοδήματος για την μεταγραφή όσων έχουν αδέρφια που σπουδάζουν σε διαφορετική πόλη το ένα από το άλλο (από τα 40.000 ευρώ στα 50.000, ευρώ), την ίδια στιγμή -μάλιστα- που μειώνονται οι μισθοί των χαμηλότερων κοινωνικών στρωμάτων.

Γ. Αγγ.

Ηλίας Αρμένης

Σάββατο 16 Απριλίου 2011
Τηλ. - FAX. 210 5241070
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

Πήρε πάλι φωτιά η φημολογία για αναδιάρθρωση του χρέους

Η κρίση χρέους παίρνει και πάλι φωτιά στην Ευρωζώνη με σημείο αναφοράς αυτήν τη φορά την Ελλάδα και την Πορτογαλία.

Μέσα στο 2012 το ελληνικό δημόσιο θα πρέπει να δανεισθεί 25 - 30 δισ. ευρώ όπως έχει ομολογήσει ο Παπακωνσταντίνου που δεν καλύπτονται από το δάνειο της τρόικα. Ο ίδιος έχει δηλώσει ότι αν δεν καταφέρει να δανεισθεί θα πρέπει να καταφύγει στο προσωρινό Ταμείο διάσωσης (EFSF) για καινούργιο δάνειο. Υπό τις συνθήκες πολιτικής κρίσης που υπάρχουν τώρα στην Ευρωζώνη και ιδιαίτερα στην Γερμανία και την Γαλλία (εκλογές Μέρκελ το 2013, προεδρικές στην Γαλλία το 2012) το να δοθούν και νέα δάνεια στην Ελλάδα φαντάζει έως αδύνατο όταν ήδη τα φιλανθρωπικά κόμματα λόγω των αυριανών εκλογών διαγκωνίζονται για το ποιος θα φωνάξει περισσότερο κατά της διάσωσης της Πορτογαλίας από την οποία απειλείται ένα ντόμινο εξελίξεων που μπορεί να συμπαρασύρει την Ισπανία η οποία έχει τα μεγαλύτερα ανοίγματα στο πορτογαλικό χρέος...

Και σαν να μη έφταναν όλα αυτά ξεκινάει στα τέλη του μήνα και το test αντοχής των ευρωπαϊκών τραπεζών που θα δείξει πόσα νέα κεφάλαια θα πρέπει να δανεισθούν μέσα στα επόμενα δύο χρόνια για να κρατήσουν τις πόρτες τους... ανοικτές, σε συνθήκες που η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα αρχίζει και πάλι να αυξάνει τα επιτόκια δανεισμού κρατών και τραπεζών για να ανα-

κόψει το εισαγόμενο κύμα πληθωρισμού.

Για τον καπιταλισμό στην Ελλάδα η συγκυρία μοιάζει να χειροτερεύει ώρα με την ώρα: Ο πληθωρισμός πρώτων υλών, καυσίμων και τροφίμων έρχεται να προστεθεί στον εγκώριο πληθωρισμό που ήδη ήταν ψηλά λόγω των έμμεσων φόρων και των αυξήσεων στις υπηρεσίες κοινής ωφέλειας. Το ευρώ λόγω αύξησης των επιτοκίων έχει τιναχθεί στα ύψη εξανεμίζοντας τις όποιες προσδοκίες προσέλκυσης εισαγόμενου τουρισμού ιδιαίτερα από τρίτες εκτός ευρώ χώρες.

Η κατακόρυφη πτώση της οικονομικής δραστηριότητας συνεχίζει να αυξάνει την ανεργία με πρωτοφανείς ρυθμούς μειώνοντας, σε συνδυασμό με τις περιεκτικές σε μισθούς και συντάξεις, το διαθέσιμο εισόδημα που τροφοδοτούσε την κατανάλωση και την οικονομική δραστηριότητα των εμπορικών, μικρομεσαίων και μεσαίων επιχειρήσεων. Ένας φαύλος κύκλος που προκαλεί μια ύφεση που θα ξεπεράσει το -3,5% μετά το -4,5% του 2010.

Την ίδια στιγμή το αδηφάγο τέρας των τόκων και κρεολυσίων απορροφά το μεγαλύτερο κομμάτι των δημοσίων εσόδων και το ποσό αυτό αυξάνεται τα επόμενα χρόνια κάνοντας την περίοδο 2012 - 2015 πηγάδι δίκως πάτο για τα ελλείμματα και το χρέος.

Μέσα σ' αυτό τον ορμηικό των οικονομικών εξελίξεων έχει πάρει φωτιά η φημολογία για την αναδιάρθρωση του χρέους την οποία οι "θεσμικοί" των Βρυξελλών επισήμως την απορρίπτουν την ίδια στιγμή που ανεπισπώμως

παραδέχονται ότι δεν αποκλείουν μια "οικειοθελή συνεννόηση" με τις αγορές μέσα στην διετία 2011 - 2012!

Το νόημα της "οικειοθελούς συνεννόησης" είναι ότι θα πρέπει η ελληνική κυβέρνηση να απευθυνθεί στους δανειστές της, τράπεζες, ασφαλιστικά ταμεία, κ.λπ. και να συμφωνήσει μαζί τους την αντικατάσταση των ομολόγων που κατέχουν και λήγουν την περίοδο 2012 - 2015 με νέα τα οποία θα λήγουν δέκα χρόνια αργότερα αλλά θα έχουν την ίδια ονομαστική αξία και το ίδιο ή μεγαλύτερο επιτόκιο.

Η διαδικασία αυτή όμως "σκοτώνεται" σε ένα ουσιώδες σημείο, τι κάνει τα νέα ομόλογα "ασφαλέστερα" από τα παλιά; Ποιος είναι ο εγγυητής; Η τελευταία Σύνοδος Κορυφής απέφυγε να δώσει απάντηση και πολύ περισσότερο απέρριψε την πρόταση να αναλάβει το προσωρινό Ταμείο διάσωσης (EFSF) τον ρόλο αυτό μέσω της δυνατότητας παρέμβασης στη δευτερογενή αγορά ομολόγων.

Αποτέλεσμα αυτού είναι να παραμένει στον αέρα ακόμα και η

"οικειοθελής συνεννόηση", η οποία στην ουσία δεν θα έλυνε στο παραμικρό το πρόβλημα, απλώς θα μετέθετε την ημερομηνία κρεοστασίου.

Έτσι, έχουν φουντώσει και πάλι τα σενάρια για το ενδεχόμενο αναδιάρθρωσης με haircut της ονομαστικής τιμής των ομολόγων από 40% - 50% όπως εκτιμούν ανεπίσημα στην Ε.Ε., μέχρι το 50% - 70% που υπολογίζει με προχθεσινή ανακοίνωσή της S&P.

Μέσα σ' αυτό το κομπούζιο στην Αθήνα διαγκωνίζονται για "εφικτές" λύσεις οι κυβερνητικοί βουλευτές (Βάσω Παπανδρέου, Οικονόμου, Κουκουλόπουλος κ.α.) που υποστηρίζουν ότι η κυβέρνηση πρέπει να πάρει πρωτοβουλία για αναδιάρθρωση με ή χωρίς haircut και οι εκπρόσωποι της "αριστεράς" που θεωρούν ότι έχει έρθει η ώρα να ξεχωρίσει (;) το "νόμιμο" από το "μη νόμιμο" χρέος στο πλαίσιο ενός διεθνούς Λογιστικού Ελέγχου...

Και οι δύο πλευρές αγωνιούν για μια "εφικτή" λύση υπό καπιταλιστική διαχείριση...